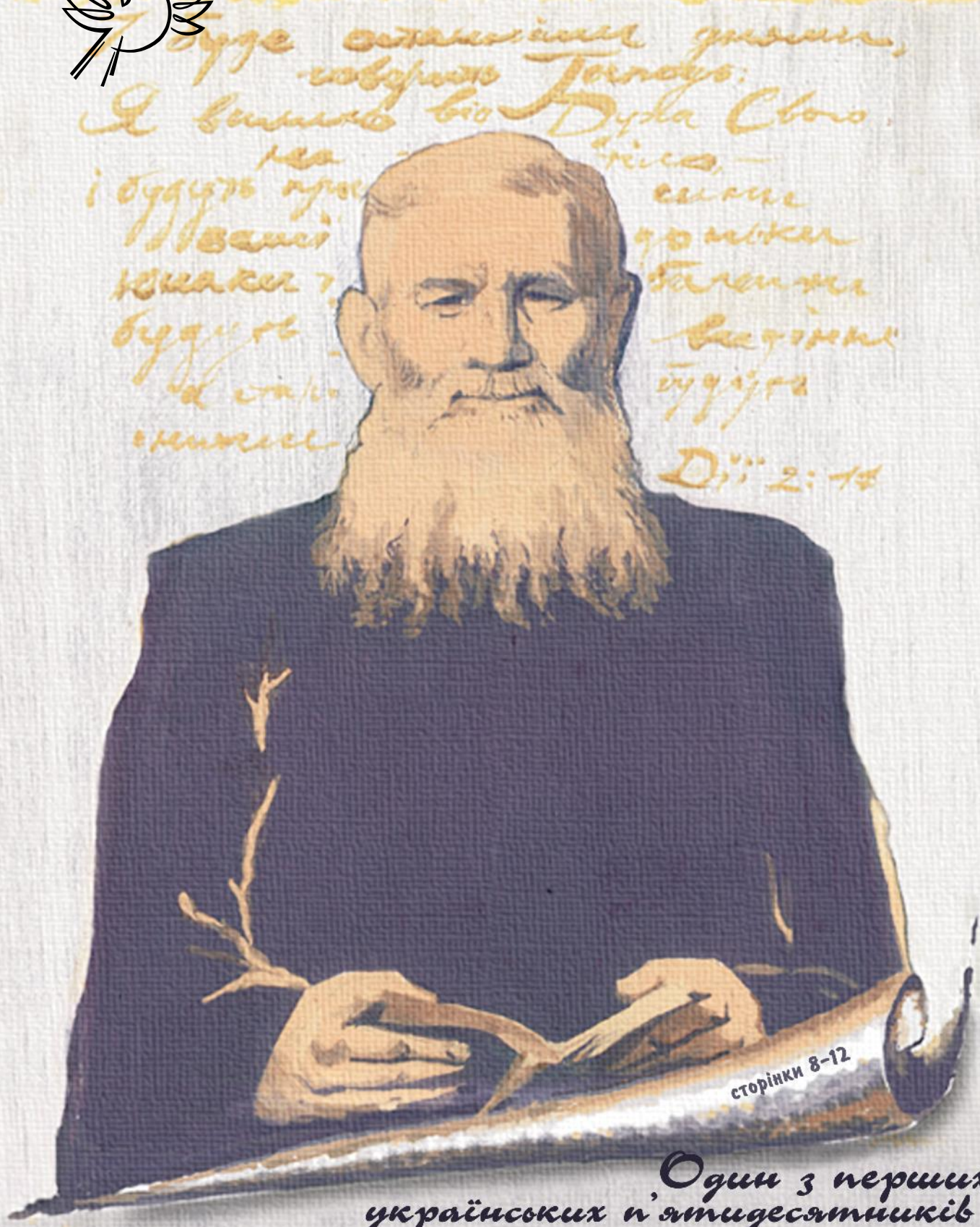

БЛАГОВІСНИК

№ 1, 2001

сторінки 8-12

Один з перших
українських п'ятидесятників

* * *

*...відспівавши, вони пішли на гору Оливну.
Мт. 26:30*

Остання зустріч. Дружня і відверта.
Обмиті ноги — Вчитель і слуга.
Всі вийшли в ніч. Яка вона глуха!
Ще півень спав. Та вже бряжчала варта.

Мовчало місто. Стомлене не чуло,
Як десь ламали пагони ріллю.
І так схилялись зорі до землі,
До древніх кедрів, на горі заснулих.

Стікає тиша з пагорба крутого.
Лиш злегка камінь вислизне з-під ніг.
...Та раптом пісня з закутків нічних
Розсипалась, як бісер, край дороги.

Співав Христос. Співали учні. Пісня
Крилом торкалась зморених олив
І билася серед калік та вдів,
Що в грудях раною пекли наскрізно.

Про що співав? Про що була та пісня?
Про що заслухавсь Гефсиманський сад?
І чий то біль з тремтіннями рулад
Вростав у всепланетні катаклізми?

Бринів в тій пісні стогін прокажених.
Ридання матері над зболеним дитям,
І крок надії в древній Сілоам,
І крик відчаю в голосі нужденних.

Вплітались в неї сльози Вартимея,
І братня кров на Каїна руках,
І безнадія душ, помножена на страх,
Й отцівський край — поганська Галілея.

І темна ніч колискою гойдала
Тужливу пісню. Скоро встане день.
Він буде судним. Там не до пісень,
Як гляне смерть диявольським оскалом.

Там буде хрест. Прокляття і Голгофа.
Там гріх в'їдатись буде у чоло.
І буде ніч, якою, як крилом,
Огорне смерть вселенську катастрофу.

Там помирати буде світу Зодчий.
Та Він стерпів. Все виніс. Не зійшов.
І вигуком: «Звершилося, Мій Отче!»
Закінчив пісню.

Пісню про Любов.

Юрій ВАВРИНЮК

НАВІЩО В КВІТНІ СНІГ

Знов зима розкидала замети,
Памороззю вкрила мій поріг,
Злих вітрів наставила тенета.
Ну, скажіть, навіщо в квітні сніг?

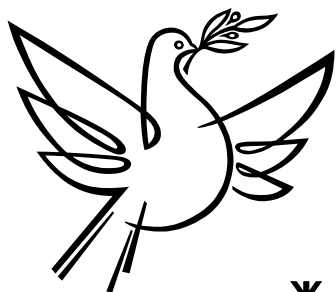
Чи йому з весною мати частку,
І чи хуг сваволі довго вить?
Управляти хай не мають гадки—
На порі вже сокохід стоїть.

Високо ходу звершає сонце,
Хмар брудних щезає каламуть,
Радість поверта в моє віконце,
У душі пеани постають.

Гетьте — ви, непрошені замети,
Начувайтесь, хуги і сніги,—
Вашу хіть весни походом стерто,
Що життям нуртує молодим.

У мені його джерелить сила,
Грані повертаючи нові,—
Голизну зими холодну змила
Чистота Господньої Крові.

Євген ПОЛІЩУК

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 1,2001 (31)

січень-березень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
П. В. Сердиченко
М. П. Синюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
Н.І. Булейко
(відділ новин)

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефон: (03322) 544-06

Факс: (03322) 783-98

E-mail: jumal@voice.lutsk.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанку»
м. Луцьк, код 23253886

Свідчення про
реєстрацію КВ № 3574
від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК
Юрій ТРОЦЬ
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУТА
Ольга МОРОЗОВСЬКА

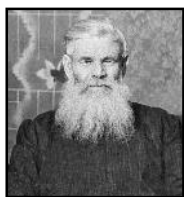
Наш представник
в Канаді:

Anatoliy Koren
62 Sunrise cr.
London, ON, Canada
N5V4V5

Журнал віддруковано у друкарні
видавництва «Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 26-28-71

У номері:

М. Паночко. «Не лякайся, тільки віруй»	4
Ч. Сперджен. Лист до молодого покоління	7
Виховаймо дітей щасливими	7

В. Франчук.

Один з перших українських
п'ятидесятників.

Життя та служіння Порфирія Ільчука 8

М. Лянный. Пам'ятаючи наставників наших	13
Ю. Вавринюк. Чи любиш ти Мене?	14
Р. Уоррен. Зрошуючи зрілих членів церкви	15
А. Жабіров. Бог призначив нас на життя	18
В. Боєчко. Дайте свободу Духові Святому	21
Менші серед учнів Христа.....	23
Поетична сторінка. Євген Поліщук	24
Б. Доценко. Біблія в хліві	26
Огляд християнської преси	28
Статистичні дані щодо релігійних організацій України	29
В. Макдональд. Як людина думає	30
Ю. Кирилюк. Право на Життя	34
О. Соколова. «Горьківські» дороги книгонош	38
Г. Андросов. Час становлення	42
Некролог. В. Бєлих	43
В. Мартинюк. Бунт	44
Г. Андросов. «Велике доручення» на Полтавщині	45
М. Паночко. Країна духовного пробудження	46
ВСЦ ХВЕ: події, хроніка, новини	45
Ю. Троць. Наші працівники в касетних скандалах не замішані ..	48

На першій сторінці обкладинки малюнок Іванни КАРАБАН,
на четвертій — фото Юрія ВАВРИНЮКА.

Художнє оформлення та колажі Віктора МОКІЙЧУКА.

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

Рекламою в наш час не здивуєш нікого. Дивує лише одне — де межа людській фантазії та винахідництву у цій сфері? Які ще візуально-словесні трюки запропонують завтра генії рекламного бізнесу?

Не дивно, що рекламна творчість (так, в сучасному суспільстві реклама вийшла на рівень творчості) хоче зайняти чільне місце і в такій інтимній людській сфері, як віра в Бога. А реклама, як відомо, є рушієм торгівлі. Отже, торгівля проникає і в церкву. Хоча правильніше було б сказати, що вона там була завжди. Ще Христос дві тисячі років тому змушений був виганяти тодішніх «бізнесменів» з храму. В третьому тисячолітті їх не виганяють. Більше того, у церкві їм навіть раді. Адже бізнес приносить прибуток, який можна використати на добрі справи.

Я не проти бізнесу. Поки ми живемо в тілі, яке треба годувати та одягати, ми змушені бути покупцями. І хтось повинен бути продавцем, отим самим бізнесменом. І коли я купую щось у брата по вірі, то і йому користь, і мені приємно купити у свого.

Питання лишень у тому, що той брат продає.

...Натрапив якось у досить популярній християнській газеті на рекламу. Ні-ні, я, загалом, не проти реклами у християнських виданнях. Врешті-решт, вона допомагає більшості видань вижити. Вразив мене текст реклами. Цитую без перекладу: «Магазин вечних цінностей «Харизма» пропонує найбільший вибір друкованої продукції, аудіо, відео».

Саме так — продаються вічні цінності...

І згадалася мені одна історія, що сталася на світанку християнської ери в одному з міст Самарії. Учень та послідовник Христа Пилип, прийшовши у це місто, почав проповідувати розп'ятого Ісуса і слова свої підтверджував чудесами та знаменнями. Ця проповідь була настільки сильною, що навіть популярний у тому місті ворожбит Симон кинув своє ремесло і прийняв християнську віру. Але в душі той Симон був бізнесменом, адже ворожбитство — це досить прибутковий бізнес. Тому не таким вже й дивним нам здається його прохання до апостолів. Лука так описує цю подію: «Як побачив же Симон, що через накладання апостольських рук Святий Дух подається, то приніс він їм гроші і сказав: «Дайте й мені таку владу, щоб той, на кого покладу свої руки, одержав би Духа Святого!» (Дії, 8 розділ). На що апостол Петро відповів: «Нехай згине з тобою те срібло твоє, бо ти думав набути дар Божий за гроші!»

Не перевелися ще симони, які хочуть «набути дар Божий за гроші»! Продають і сьогодні «вічні цінності», які не потрібно купляти, бо за них вже дві тисячі років тому заплатив Христос Своєю кров'ю. Розумію, що автори реклами, мабуть, були просто неуважними і не попилювали за собою, створивши таку «перлину». Але я бачу в цій фразі зловіщий знак, що навис над церквою, втягнутою в бізнес. Заради ефектної фрази християни забувають те, що записане на сторінках Слова Божого.

Бачу небезпеку в численних книгах, що стають все більш популярними, у яких детально описується, як зціляти хворих, виганяти демонів, використовувати на практиці дари Духа Святого, як класти руки, щоб люди отримали духовне хрещення. Все дуже просто: вивчай в підручниках духовні дисципліни — і вперед, втілою у життя! Отримати духовний дар може кожен, достатньо лише купити відповідну книжку.

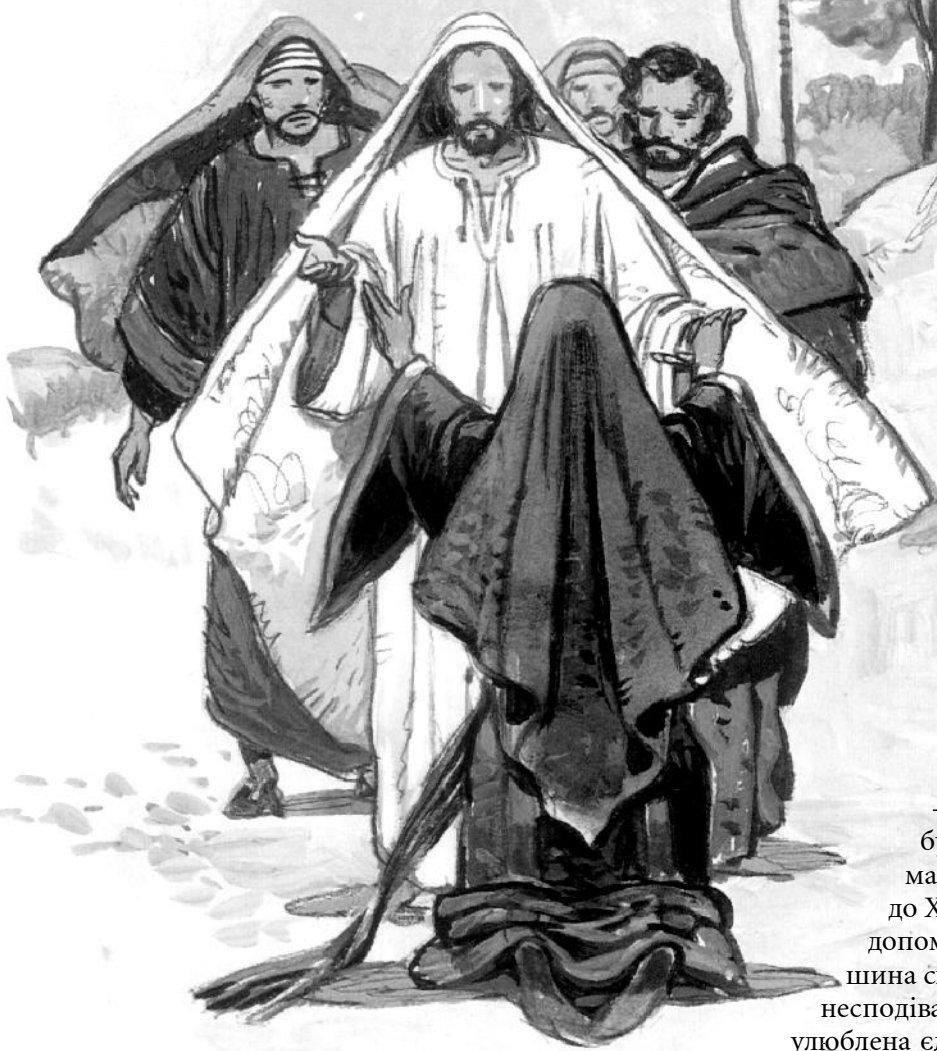
От тільки я не розумію одного — через які книжки апостол Петро та його товариші отримали Святого Духа? Які підручники читав Пилип, що здивував навіть Симона-ворожбита, який, я певен, довго вчився свого ворожбитства? Які духовні заклади закінчував Лукаш Столярчук чи Григорій Філімончук, про яких ми розповідали у нашому журналі? Де вчився великий муж віри Сміт Віглсворт? В результаті читання яких підручників вони отримали силу згори?

Ще апостол Павло застерігав Тимофія стерегтися людей, «які думають, ніби благочестя — то зиск» (1 Тим. 6:5). В середні віки церква торгувала індульгенціями, сьогодні — книжками та відеокасетами. Колись продавали відпущення гріхів, сьогодні — дари Святого Духа. Продають те, що Бог пропонує даром... «О, всі спрагнені, йдіть до води, а ви, що не маєте срібла, ідіть, купіть живности, й їжте! І йдіть, без срібла купіть живности, і без платні вина й молока! Нащо будете важити срібло за те, що не хліб, і працю вашу за те, що не ситить? Послухайте пильно Мене, й споживайте добро, і нехай розкошує у наситі ваша душа!» (Ісаїя 55:1,2).

...А десь за рогом продають вічні цінності.

«Не лякайся, тільки віруй!»

ПРОПОВІДЬ

За основу нашої сьогоднішньої розмови ми візьмемо текст Священного Писання, який записаний у Євангелії від Луки (8:41-56).

Багатьом, напевно, сподобалося це євангельське оповідання, яке так прикро почалося, але так гарно закінчилося. У цій біблійній історії є для нас багато повчальних і цінних істин. Там, де йшов Ісус, там ішла радість життя, радість оздоровлення, від Нього віяло миром і любов'ю. Тому не дивно, що до Ісуса

Христа спішили люди, бо знали, і більше того, вірили — Він допоможе. До Ісуса був і є вільний доступ, хто має потребу, може прямо йти до Христа і просити в Нього допомоги... В це вірив і старійшина синагоги Яір, в дім якого несподівано прийшло нещастя. Його улюблена єдина донька раптом занедужала, хвороба агресивно наступала на її

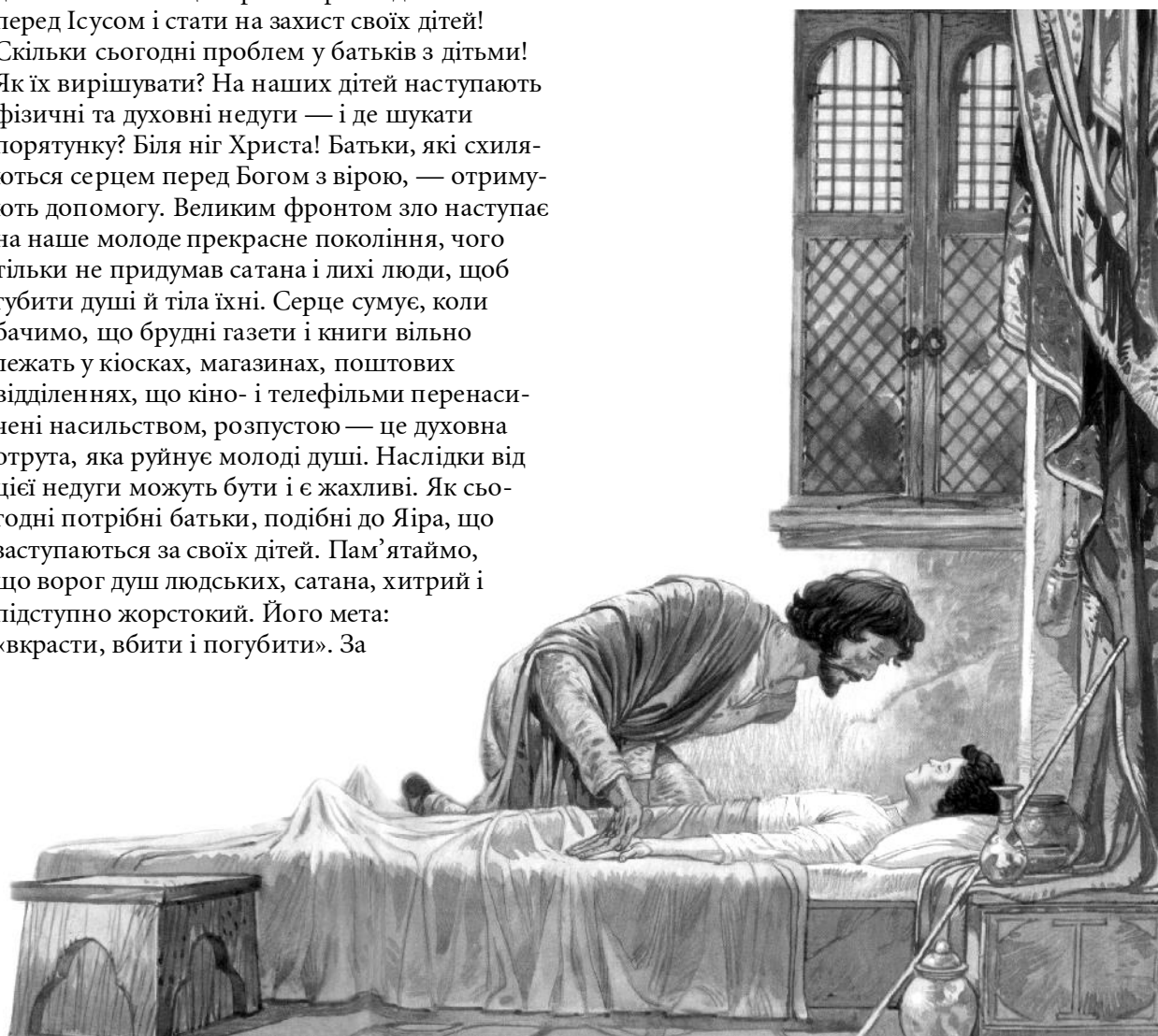
життя. А він так її ніжно любив і разом з дружиною доглядав. Вона для них була сонечком в домі, вони раділи і милувалися дівчиною. Але так несподівано почала гаснути вона — і цим спричинила велику тривогу і біль у серці батьків. Що робити? Куди йти? Де шукати допомоги? Можливо, були різні думки щодо цього, напевно, були покликані лікарі, щоб взнати, що це за недуга, і виликувати її. Про це не написано, крім факту, що смерть

заглянула в очі цієї дівчинки. Батько негайно прийняв рішення — звернутися до Ісуса, бо чув, що багато людей отримали допомогу від Нього. Звернімо увагу, як описана сцена зустрічі батька Яіра з Христом. «Він припав до Ісусових ніг та став благати Його завітати до дому Його». Щоб краще зрозуміти й оцінити цей вчинок, ми згадаємо ситуацію в Палестині, яка склалася під час відкритого служіння Ісуса. Писання каже, що було прийнято синадріоном рішення (синадріон — це вищий духовний суд): хто визнає Ісуса за Христа (тобто за Месію), того відлучати від синагоги. І багато людей боялися цього рішення, щоб не підпасти під прокляття духовного суду. Не думаю, щоб цього не знав старійшина синагоги, але він сміливо пішов до Ісуса і, більше того, припав до ніг Христа, тобто поклонився Йому! О, як ризикував Яір своїм становищем! Але батьківське серце відчуло в час горя, що Ісус — єдина надія і порятунок для його дочки. В цьому я бачу великий урок для себе і, думаю, для всіх батьків це гарний приклад: схилитися перед Ісусом і стати на захист своїх дітей! Скільки сьогодні проблем у батьків з дітьми! Як їх вирішувати? На наших дітей наступають фізичні та духовні недуги — і де шукати порятунку? Біля ніг Христа! Батьки, які схиляються серцем перед Богом з вірою, — отримують допомогу. Великим фронтом зло наступає на наше молоде прекрасне покоління, чого тільки не придумав сатана і лихі люди, щоб губити душі й тіла їхні. Серце сумує, коли бачимо, що брудні газети і книги вільно лежать у кіосках, магазинах, поштових відділеннях, що кіно- і телефільми перенасичені насильством, розпустою — це духовна отрута, яка руйнує молоді душі. Наслідки від цієї недуги можуть бути і є жахливі. Як сьогодні потрібні батьки, подібні до Яіра, що заступаються за своїх дітей. Пам'ятаймо, що ворог душ людських, сатана, хитрий і підступно жорстокий. Його мета: «вкрасти, вбити і погубити». За

молоде покоління треба боротися до перемоги. В цьому є воля Божа. Задля цього прийшов на землю Ісус Христос. Він на стороні батьків, які хочуть бачити своїх дітей життєрадісними, фізично і духовно здоровими. Любов Яіра до своєї доньки, глибоке смирення перед Христом і віра, що Він допоможе, — отримали свою нагороду — Христос підняв із мертвих дівчинку. Слава Йому!

Але на дорозі до повної перемоги лежать різні спокуси і перешкоди. І їх треба стійко долати. У випадку із недугою дівчиною, до якої йшли Ісус, начальник синагоги Яір та апостоли, є один повчальний момент. Близький Яіру чоловік вийшов йому назустріч і повідомив жахливу новину: «Дочка твоя вмерла, не турбуй же Вчителя». Неначе грім з ясного неба, ця вістка вразила зболіле серце Яіра. Хто з нас не чув таких новин у своєму житті. Коли вперше нам повідомили: «Ваш батько помер. Ваша мати померла. Ваш син, ваша донька загинули», то які це були страшні

слова! Вони безжалісно пронизують серце наскрізь, і потоком ллються сльози із наших очей. Воістину, ми тоді переходимо долину плачу і страждань. Та найбільша трагедія не в тому, що хтось із наших близьких чи рідних помер, а в тім, що ми падаємо у вірі. Ісус Христос вмиє оцінив ситуацію і підтримав віру Яіра: «Не лякайся, тільки віруй, — і буде спасенна вона». Страх перед смертю, перед невідомим, страх перед злом і втратою — кому не відомий він? Ми, люди, це часто переживаємо, але разом з нами йде Небесний Учитель і Пастир Ісус Христос. Він сказав: «Хай ваше серце не лякається, але віруйте в Бога і в Мене віруйте». О, які ми щасливі, що є Той, Який утішає, заспокоює бурю в душах наших ніжними словами: «Не лякайся, тільки віруй!» Це означає, що вся ситуація під Божим контролем. «І волосина з голови вашої не впаде без волі Божої». Яку міцну і непохитну підвалину віри ми маємо! Ця підвалина — Ісус Христос, Цар слави, Суддя живих і мертвих. Написано: «Хто надіється на Нього, не буде посоромлений». Не був посоромлений Яір, хоч і чув плач та голосіння у домі своєму, бо поруч ішов Начальник воскресіння і життя! Дорогі християни, Він є поряд з нами, хоч ми Його не бачимо, але твердо вірувати потрібно, бо написано: «Ось Я з вами повсякденно аж до кінця віку!» Не лякайтесь, тільки віруйте! Страх і віра несумісні між собою. Бог дає велику нагороду тому, хто вірує до кінця. В нагороду за тверду віру Яір отримав живу та здорову дочку! Знову засвітило сонечко в домі Яіра. Радість зі сльозами на очах у матері та батька, які міцно обнімали й цілували своє дитя. Це зробив Ісус Христос через віру батька — Яіра. Сьогодні є чимало людей, що кажуть: «Вже нічого не допоможе, вже запізно, справа безвихідна, ми пропащі люди». Це говорить невір'я, а воно веде до страху і відчаю. Не йдімо цією дорогою, кінець якої трагічний. Не дорогами релігії або конфесії, а дорогою віри,

як написано, «дивлячись на Начальника віри Ісуса Христа Праведника». Як би не було скрутно і важко, не падаймо духом! Подивимось на Ісуса Христа, як Йому було важко і боляче. Збитий і зраний, осміяний і обплюваний, і принижений, Він тихо і смиренно ніс хреста на Голгофу, щоб померти за нас, грішників, щоб Своєю смертю нам дати право на вічне життя і спільність з Небесним Отцем.

Дорогі батьки-християни, звертаюся до вас із Божим Словом, що сильне спасти душі наші і допомогти у важких обставинах: незалежно, до якої церкви ви ходите, ви маєте право, ви маєте привілей прийти до Ісуса Христа, як прийшов начальник синагоги Яір. Бо написано: «Ісус сказав: «Прийдіть до Мене всі стомлені та обтяжені — і Я заспокою вас!» Прийдімо з вірою і схилимо перед Ним своє серце, просімо у Нього перш за все прощення, а потім запросімо Його в свій дім, де живуть наші діти, щоб Він їх благословив, якщо вони хворі фізично чи духовно. Скажіть це Ісусу щиро, і Він допоможе, Він перемінить думки і серця ваших дітей, Він має силу і владу воскресити їх від духовної мертвоти. Тільки віруйте і не лякайтесь!

Пригадайте, що сказав батько блудного сина до слуг своїх, коли його син повернувся додому: «Мій син був мертвий і ожив, пропадав і знайшовся». Сьогодні є багато блудних синів і дочок, які покинули свої доми і батьків, але є реальна можливість повернути їх додому. У цьому нам допоможе Ісус через наше щире покаяння і віру, через наше наближення до Бога. Пам'ятаймо, що йде велика духовна війна за душі наші і за душі наших дітей, молоді нашої. Станьмо нашими молитвами у проломі, бо написано: «Хто не дбає про домашніх своїх, той гірше невірний» і «Багато може горлива молитва праведного». Хай Бог вас усіх благословить, наповнить Своїм миром і любов'ю.

Михайло ПАНОЧКО

Молоде покоління США обирає не лише «Пепсі», але й Бога

Незважаючи на дебати, в школах США набувають поширення курси з вивчення Біблії. Навчальний план, який розробила група із Північної Кароліни, тепер прийнятий в 131 шкільному окрузі 30 штатів від Флориди до Аляски.

Елізабет Ріденор, президент Національного Союзу з введення Біблійних Курсів в Загальноосвітніх Школах — організації, яка базується в Грінсборо, штат Північна Кароліна, очікує, що додадуться ще більш як 200 нових шкільних округів до кінця 2002-го навчального року.

«Популярність курсів росте як клубок снігу, — говорить Ріденор. — Відтоді, як ми почали вводити нашу програму п'ять років тому, більш 60000 учнів молодших і старших класів пройшли цей курс».

Лист до молодого покоління

Дорогий мій Артуре.

Нещодавно в нас було молитовне зібрання, на якому були присутні багато проповідників. Тема молитви — «Наші діти». Мої очі наповнилися сльозами, коли я почув, як ці добрі батьки молили Бога за своїх синів та дочок. Коли вони просили Господа про спасіння своїх сімей, моє серце переповнилося великим бажанням, щоб ці всі молитви збулися. І мені прийшла в голову думка написати усім синам та дочкам і нагадати їм про молитву батьків.

Дорогий Артуре, ти маєш великий привілей в тому, що твої батьки моляться за тебе. Твоя доля була покладена перед престолом Божим.

Але чи молишся ти сам за себе? І якщо ні, то чому? Якщо інші люди цінять твою душу, то хіба можеш нехтувати нею ти сам? Бачиш, усі молитви та прохання твого батька не спасуть тебе, якщо ти сам не будеш шукати Господа. І ти це добре знаєш.

Можливо, ти не хочеш завдавати горя своїм дорогим матері і батьку, але ти його завдаєш. Вони не можуть бути спокійними за тебе, поки ти не спасений. Якою б ти не був слухняною, милою і доброю дитиною, але вони не заспокоються доти, доки ти не повіриш в Господа Ісуса Христа і не матимеш вічного спасіння.

Подумай про це. Згадай, як багато ти вже встиг згрішити, і ніхто, крім Ісуса, не може тебе омити. Коли ти виростеш, ти можеш стати дуже грішною людиною і ніхто не зможе змінити твою природу і зробити тебе святою людиною, крім Господа Ісуса і Його Духа.

Ти потребуєш того, що просять для тебе батько і мати, і ти потребуєш цього тепер. Чому б тобі не почати шукати спасіння негайно? Я чув, як один батько молився: «Господи, спаси моїх дітей, і спаси їх, коли вони ще маленькі». Бути спасеним ніколи не надто рано, так само, як і бути щасливим і святим. Господь Ісус любить приймати душі в ранньому віці.

Ти не можеш спасти себе сам, але великий Господь Ісус може спасти тебе. Попроси його про це. «Хто просить, той отримує». Довір Ісусу діло свого спасіння. Він може це зробити, тому що Він умер і воскрес для того, щоб кожен, хто вірує, не загинув, але мав життя вічне.

Прийди і скажи Ісусу, що ти згрішив, проси прощення, повір в те, що Він прощає, і будь впевненим, що ти спасений. А потім старайся наслідувати Господа. Поводь себе вдома так, як поводив Себе Ісус в Назареті. Тоді твій дім буде щасливим, а твої дорогі батько і мати дізнаються, що вони отримали те, чого бажали найбільше в світі.

Я прошу тебе подумати про небо і пекло, тому що в одному з цих місць ти будеш жити вічно. Зустрінь мене на небі. Зустрінь мене біля престолу милосердя. Віжи в свою кімнату і молися Великому Батьку Небесному через Ісуса Христа.

З любов'ю Ч.Г. Сперджен.

(Лист, який ми запропонували читачам, був написаний великим проповідником незадовго до своєї смерті і адресований підліткові, якого він раніше ніколи не знав, але дізнався про нього з молитви його батька).

Виховаймо дітей щасливими

Дитина з'явилася на світ. Батьки в захопленні від свого немовляти. Крихітка тільки народилася, а тато з мамою вже так люблять її. І найбільше їх хвилює питання: «Як зробити свою дитину щасливою? Як забезпечити їй блискуче майбутнє, успішне життя?» Всіми, батьки та матері, хочемо для дітей всього найкращого і на менше не згодні. Невдачі своїх синів та дочок відчуваємо набагато гостріше, ніж свої власні.

Але від чого залежить, чи будуть наші діти щасливими? Що для цього можемо зробити ми, батьки? За відповіддю ходити далеко не треба. Життя молодого покоління складеться добре, якщо вони пізнають Бога. Звичайно, не всі стануть відомими та знаменитими, але ж не це головне. Важливо, що їхнє життя набуде змісту. Вони не будуть мучити себе запитанням: «Для чого я живу?» — і страждати, не знаходячи відповіді. Наші діти здобудуть мир з Богом і вічне життя з Ним.

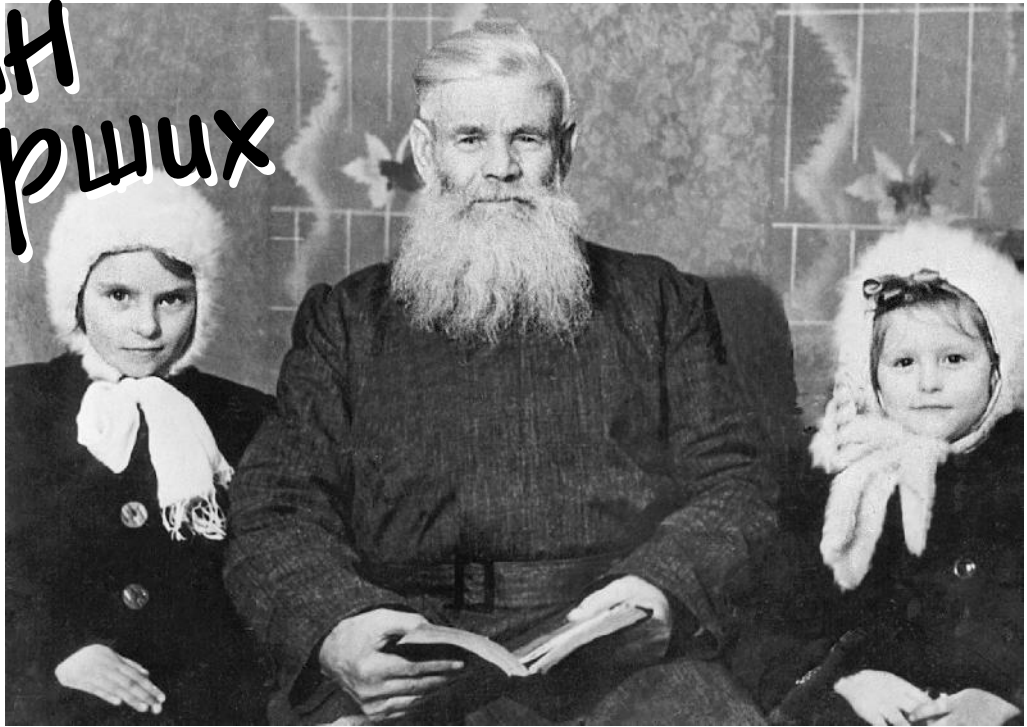
На нас, батьків, покладена ця почесна місія — познайомити своїх дітей з Господом і виховати їх достойними людьми. Як? Тільки не нудними нотаціями та лекціями. Цим ми можемо назавжди відбити в дітей будь-яке бажання спілкуватися з Ісусом Христом та йти за Ним. Саме з цієї причини, на жаль, в деяких віруючих сім'ях діти йдуть у світ та ведуть поганий спосіб життя.

Найбільш дієвим методом виховання дітей є власний приклад. Майбутнє життя дітей — це віддзеркалення життя батьків. Якими ми хочемо бачити свого сина чи доньку, такими повинні бути ми самі. Бо іноді може бути так, як сталося з одним батьком. Він запросив до себе додому служителя церкви, щоб той вплинув на його невіруючого сина. Ніякі молитви та прохання батька прийти на зібрання не давали результату. І коли служитель почав розмову із сином, той, перебивши його, сказав: «Якщо мій батько потрапить до раю, я не хочу бути там. Як я пригадую, він постійно ображав нашу маму, а через неї і нас». Мовчання глави сімейства лише підкреслило жалюгідність сімейної драми.

Виховаймо дітей щасливими! Покажімо їм Христа, Який живе в нас і в нашому домі.

За матеріалами газети «Колокол»

Один з перших

українських п'ятидесятників

19 грудня 2000 року у невеликому селі Биківці (Тернопільська область, Шумський район) відбулося особливе служіння. Місцева церква (і дім молитви, в якому відбувалася ця подія) пам'ятає різні богослужіння — за 80-річну історію їх було ой як багато!

Так, церква села Биківці минулого року відзначила своє 80-річчя. І того грудневого дня реставрований дім молитви (1930 року народження) гостинно відчинив двері для гостей, які прибули з Тернопільщини, а також із сусідньої Рівненщини, Волині та далекого Києва.

Хочемо розповісти про людину, яку з повним правом можна назвати піонером української П'ятидесятниці — Порфирія Ільчука. Своє служіння на рідній Тернопільщині він розпочав ще до приїзду в Одесу Івана Воронаєва.

12 березня 1948 року на пероні київського вокзалу стояв молодий чоловік. Він із хвилюванням чекав поїзда із Молдавії — у ньому їхали троє братів з Буковини. Троє служителів церкви, яка зародилася ще при румунській владі: Іван Воробець, Стефан Циганюк та Михайло Чухрій. Це був важкий час для поїздок. Брати приїхали таємно, бо те, що вони планували зробити, жорстоко переслідувалося. Вони зібралися на таємну підпільну раду служителів п'ятидесятницьких церков Радянського Союзу. Це був час, коли влада проголосила, що п'ятидесятницький рух не має права на існування, коли нашу церкву проголосили бузувірською сектою, коли докладали зусилля для її знищення.

...Чернівецькі брати прибули до Києва, там заночували і наступного дня вирушили до Дніпродзержинська — саме там мав відбутися підпільний з'їзд. Супроводжував їх той же молодий брат. Звали його Віктором. Віктор Іванович Белих — тепер начальствующий єпископ Об'єднаної Церкви ХВС. А тоді він привів братів у Дніпродзержинськ на квартиру Марії Капустіної. Коли звечоріло, вирушили на вулицю Островського до будинку номер 20 — там таємно мав відбутися з'їзд... Їх уже повідомили, що на них чекає брат Афанасій Іванович Бідаш. Серце цього благословенного брата боліло за братство, саме він і запросив братів до себе.

Гості зайшли у кімнату. Там вже були деякі

брати. За столом сидів Афанасій Іванович, а біля нього — ще один чоловік з великою бородою, голубими очима та натхненним поглядом. Він вийшов назустріч братам і гучним голосом, вітаючись, відрекомендувався: «Я — Порфирій Ільчук».

Так, Порфирій Автономович Ільчук, перший, хто приніс нову П'ятидесятницю в Україну, був на тому з'їзді...

А тепер повернімося на багато років назад, у невелике село Биківці, що на Тернопільщині.

Тут у 1881 році народився Порфирій Ільчук. Як усі хлопці в селі, пішов вчитися у церковно-приходську школу, закінчив чотири класи. Коли підріс, його призвали до царської армії. Протягом чотирьох років, з 1908 по 1912 рік, служив у Середній Азії та на Памірі. Повернувся додому, пішов працювати на цегельний завод. Турбуючись про сім'ю, у 1912 році їде на заробітки на Далекий Схід. Працює на спорудженні оборонних споруд. Але, мало що заробивши, повертається назад.

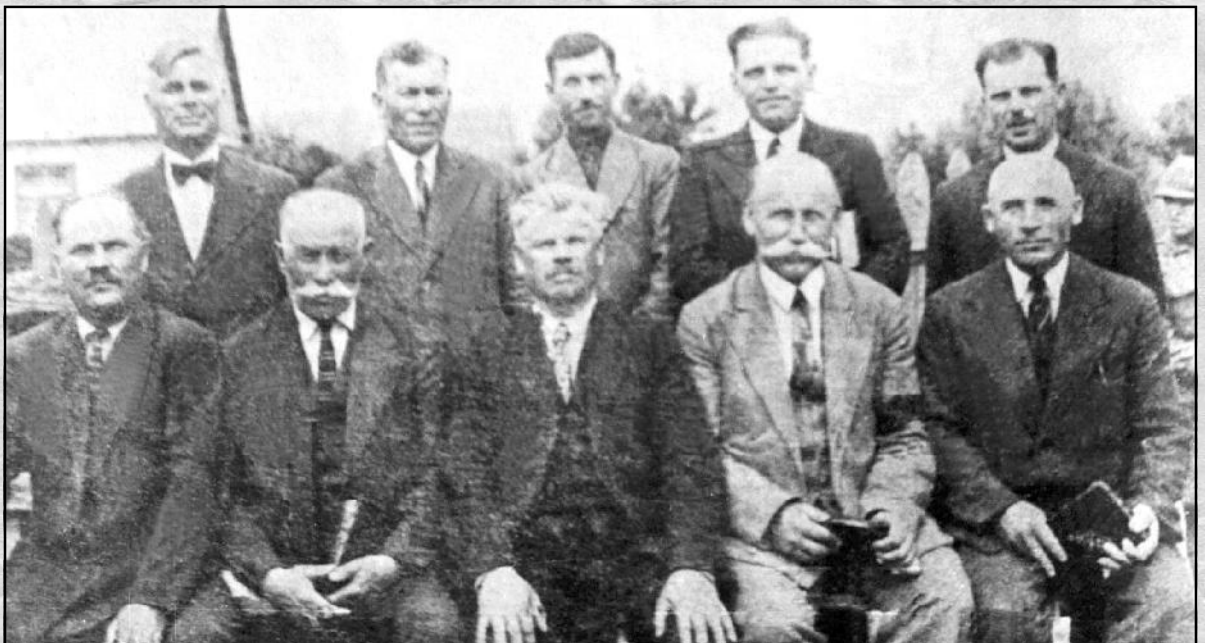
А тут «підвернулася» нагода — поїхати на заробітки до Америки. Ну, може, на рік-два. І от разом зі своїм другом дитинства Трохимом Нагорним, з Йосипом Антономюком із сусідніх Дедеркал, ще з іншими людьми вирушає за океан. Америка не дуже ласкаво зустріла заробітчан. Потрібно було багато працювати на фабриці в Балтіморі. Він хотів викликати до себе сім'ю — але тут вибухнула світова війна. Тепер неможливо було навіть повернутися назад. Так вийшло, що залишився Ільчук у Сполучених Штатах на довгих 7 років.

Багатьох цікавить: а чи багато заробив Порфирій в Америці? Ні, не багато. Але Ільчук знайшов в Америці набагато більше, ніж долари чи дорогоцінності — він знайшов Ісуса Христа як особистого Спасителя.

Ільчук був веселою людиною, любив співати, танцювати, і як усі українські мужики — випити. В Божу церкву Порфирія запросив Данило Романюк (він також приїхав з України, увірував в Бога в

Америці і, коли повернувся додому в Хмельницьку область, через нього повірило майже півсела) — і це була п'ятидесятницька церква. Порфирій настільки полюбив цю церкву, настільки полюбив Господа, що відразу ж пішов проповідувати своїм друзям. Коли почав говорити з Йосипом Антономюком, той з радістю пішов з ним до церкви. Важче було з Нагорним. Він любив співати, грав у театрі, але ніщо так не заповнює пустоту серця, як любов Божа. І він також прийняв Ісуса Христа.

Ільчук горів бажанням більше знати про Господа. Він вступає в біблійний інститут у Філадельфії і протягом двох років вчиться під керівництвом брата Фетлера. Там він знайомиться з Іваном Воронаєвим, який через кілька років поїде до Одеси і через якого розпочнеться п'ятидесятницький рух на Сході України. Там знайомиться з Іваном Гересом, який був пастором, через якого згодом постане церква у Кременці, з Густанов Шмідтом, місіонером,

Сидять (зліва направо): Д. Комса, Й. Антонюк, П. Ільчук, Т. Нагорний, Й. Черський, стоять (зліва направо): С. Недвецький, С. Ярмолук, Т. Кандиба, І. Бобик.

який працюватиме на Волині. Фетлер, бачачи любов Порфирія до Бога, сказав йому: «Ти заплатив за перший рік навчання, за другий ми не візьмемо з тебе ані копійки».

І ось прийшов час, і ці три брати: Порфирій Ільчук, Трохим Нагорний та Йосип Антонюк за покликом Божим повертаються на батьківщину. Вони приїхали у 1920 році (за іншими джерелами, наприкінці 1919 року — примітка ред.). І через них розпочалося євангельське пробудження на Тернопільщині. Вони стали першими п'ятидесятницькими працівниками в Україні.

У рідному селі їх чекала

велика праця. Їхні перші проповіді були звернені до родичів та сусідів. Після важкої роботи в полі, вечорами та ночами читають Слово Боже та іншу духовну літературу, яку привезли із собою. Іноді виникали гострі дискусії — важко було людям зрозуміти євангельське вчення про народження згори. Але вечір за вечором проповідники терпляче викладали євангельські істини, читали Біблію — і їхня праця принесла плоди — в селі Биківці почалося пробудження. Навернулися до Бога родичі та сусіди. Покаявся молодий сільський вчитель Дуліба, в якого були хороші здібності до співу та музики

— і вже скоро в маленькій церкві був свій хор. Через деякий час встановилися тісні зв'язки з Йосипом Антонюком. Вони все життя будуть добрими друзями та співпрацівниками.

Восени 1921 року Порфирій Ільчук їде в Рівне, де проходила міжнародна баптистська конференція, на якій були присутні В. Фетлер та Б. Геце. В Рівному він знайомиться з місцевим благовісником Союзу Євангельських Християн Григорієм Рущким, якого згодом часто запрошував для спільного служіння. В п'ятидесятницьких церквах тоді ще не було рукопокладених служителів, тому служіння Рущкого було важливим та своєчасним. Саме йому доручали брати звершати перші хрещення у новоутворених церквах в період 1922-24 років.

1-3 травня 1924 року в Кременці відбувся 1 з'їзд п'ятидесятників. Цей з'їзд мав велике значення: на ньому був прийнятий статут церкви, визначене віровчення, встановлені правила церковного життя. На ньому також були рукопокла-

*Родина
Трохима
Нагорного (вгорі)
та Порфирія
Ільчука (справа)
на ювілейному
богослужінні
у с. Биківці,
19 грудня 2000 р.*

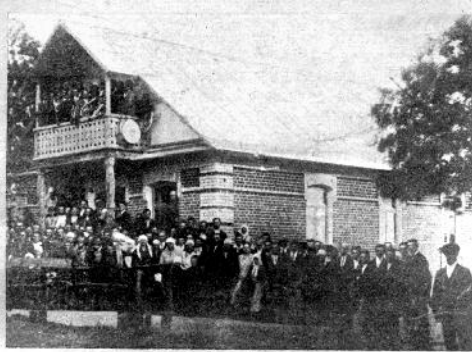
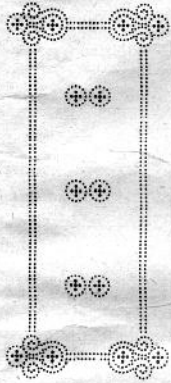
Польша.

Открытие Нового Молитвенного Дома в Быковцах.

Благодарение Богу Всевышнему, расположившему сердца детей Божьих протянуть нам щедрую руку помощи для сооружения молитвенного дома, в который Господь позволил нам впервые войти 21-го сентября 1930 года.

На это торжество собрались приглашенные из 25 сел. В 9 часов началось призывное служение.

славляли Господа и пели и играли псалмы. Служению со мной, по случаю храмового праздника был бал с музыкой, но по немногу все гости решили оттуда ко мне и слушали духовную. Некоторых вновь пришедших я даже пригласил принять участие в трапезе, и Господь обильно благословил (Мф. 5: 44—45).

Молитвенный дом в Быковцах.

Собранием руководил брат Антонюк. Дом постепенно наполнялся прибывающими людьми и по

В 6 часов вечера началось служение, которое руководил брат Черский.

Открытие нового молитвенного дома в Быковцах.

Благодарение Богу Всевышнему, расположившему сердца детей Божьих протянуть нам щедрую руку помощи для сооружения молитвенного дома, в котором Господь позволил нам впервые войти 21-го сентября 1930 года.

На это торжество собрались приглашенные из 25 сел. В 9 часов началось призывное служение. Собранием руководил брат Антонюк. Дом постепенно наполнялся прибывающими людьми и по мере того, как его наполняли люди, наполняла его и сила Божья. Дети Божьи пели и играли псалмы, и славляли Господа. После 10 часов при-

В 6 часов вечера началась служба. Собранием руководил брат Черский. Дети Божьи пели и играли псалмы, а дети из Темногайского детского кружка говорили трогательные стихи. Собрание протекало в мире и любви. При прощании молились друг за друга, а также за тех детей Божьих, которые протянули нам руку помощи, за Миссию и за все дело Божье, чтобы «царство мира соделалось Царством Господа нашего и Христа Его» (От. 11:15).

Брат Трофим Нагорный.

дені на пресвітерське служіння Йосип Черський та Порфирій Ільчук. Вони — перші пресвітери п'ятидесятницького братства у тодішній Польщі.

Після того, як місіонерська праця на Волині прийняла організовані форми, вона була поділена на райони. Ільчуку випало працювати на Рівненщині. Саме тому в 1928 році він переїхав в село Колісники Гощанського району. Він багато подорожував, відвідував новостворені церкви і мав великий авторитет серед віруючих.

...Мене можуть запитати, звідки я знаю такі подробиці:

як увірував Ільчук, що він робив, якого кольору були в нього очі? Про це, може, не пам'ятають навіть його діти та внуки. Знаєте, у знаменитих людей, як от президент Ейзенхауер чи Михайло Горбачов, є біографи. Уявіть собі, в Порфирія Ільчука теж був свій біограф — людина, яка до найменших деталей описала його життя. Я назву його прізвище. Це — офіцер КДБ, слідчий Ковальський...

Коли у Дніпродзержинську проходив з'їзд, на ньому було підняте одне питання: як далі працювати. Вирішили звернутися до влади, щоб надала свободу для Союзу п'я-

тидесятників. Виробили документи, написали листи в Москву. Цілу добу брати молилися та радилися.

Ранком 18 березня з'їзд завершив роботу. Обережно розходилися. Коли прийшли на вокзал, їх уже чекали. Підійшов один чоловік, який був (як це не боляче звучить) пастором, з ним ще кілька чоловік «в цивільному». Їх забрали. Спочатку у Дніпропетровську тюрму, потім — у Київську. Звернення до Радянської влади обернулося для багатьох братів, у тому числі і для Порфирія Ільчука, десятима роками ув'язнення...

Коли в 1955 році, раніше строку, Порфирій Автономович повернувся додому, його здоров'я було підірване. І хоча серце було вже не таким, як в молодості, воно ще більше горіло бажанням проповідувати. Хворий, він обійшов май-

сусіднє село. Дали знати родині у село Колісники. Коли приїхав син на конях, слуга Божий вже відійшов у вічність...

Поховали Порфирія Ільчука у селі Колісники.

Р.С. Через багато років я при-

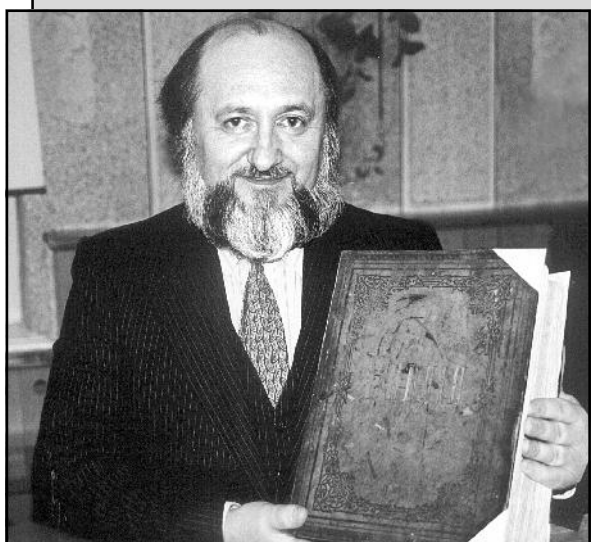
їхав з дружиною на могилу Порфирія Ільчука. Ми поклали квіти, подякували Богові за цю чудову людину, ревного служителя, через якого Господь заснував Свою Церкву у цій місцевості. На тому місці, де його ховали, на березі Горині, не було кладовища, лише одна його могила. Згодом стали хоронити інших — і тепер тут кладовище. І коли я стояв біля могили служителя Божого, через якого в далекі 20-ті роки Бог проявляв Свою силу, я звернув увагу на одну особ-

ливість. На другому березі річки, приблизно з півтора кілометра від кладовища, біліють хати іншого дуже відомого українського села. Свого часу його назва облетіла чи не весь Радянський Союз, про нього почули і за кордоном — село Бухарів. Там уже за нашої пам'яті Бог звершив чудове зцілення Жені Поліщук. Від могили брата Ільчука до Бухарева — всього півтора кілометра. Ось тут лежить в сирій землі муж Божий, який приніс в Україну п'ятидесятницький рух, а тут поряд Господь і сьогодні продовжує творити Свої чудеса. Дух Святий не старіє, благодать Божа не старіє! Алілуя!

Дай нам, Господи, достойно продовжити працю наших дідів та батьків!

*Володимир ФРАНЧУК,
село Биківці, 19.12.2000*

На фото (8 сторінка): Порфирій Ільчук з дочками, кінець 1930 років.

Володимир Франчук з Біблією Трохи-ма Нагорного. Саме цю Біблію читали биківчани на початку 20-х років.

же всі громади Тернопільщини та Рівненщини, де колись йому довелося бути. П'ятидесяті роки були особливо важкими для віруючих. Їм забороняли збиратися, гнали та переслідували. Великим служінням Ільчука в той час було те, що він своїми відвідинами зміцнював віруючих, підбадьорював, нагадував, що Господь їх любить і пам'ятає. Йому казали: «Перестань ходити, тебе ж знову посадять». — «Навіть якщо і посадять, я не перестану ходити і проповідувати». Його попереджували: «Посидь вдома, у тебе ж хворе серце, ще помреш десь в дорозі». — «Навіть якщо й помру в дорозі, все одно піду проповідувати Слово Боже».

...Він помер того ж 1955 року, коли йшов на недільне богослужіння в село Стадники. В дорозі йому стало погано, він зайшов до віруючих у

Велика біда привела до великого пробудження

Подвоєння церков у Зімбабве

Кожного тижня 250 чоловік помирають від СНІДу в Булавайо, другому за величиною місті Зімбабве. У ньому проживає приблизно один мільйон жителів. В порівнянні із Заходом ця кількість смертей катастрофічна. Сотні тисяч людей мають величезні борги через те, що традиційна похоронна церемонія коштує дуже дорого. Якщо взяти до уваги корумпованість системи державного управління економіки, то можна уявити, в якому стані знаходиться населення.

Але незважаючи на все те, серця людей як ніколи відкриті для Євангелії. Багато хворих СНІДом стають християнами. Люди прагнуть Євангелії, у якій би формі вона не пропонувалася. Виникають все нові та нові церкви.

Десять років назад християнські лідери погодилися співпрацювати. Вони організували спільний проект, метою якого було до 2000 року кількість християнських церков у Зімбабве (а їх було тоді 10 тисяч) збільшити у два рази. Ця мета була досягнута. Зараз в Зімбабве на кожні 550 жителів існує одна церква.

За матеріалами з мережі Internet

Набагато краще бути обранцем Божим, аніж обранцем народу.

Чарльз СПЕРДЖЕН

Пам'ятаючи наставників

НАШІХ

ЮВІЛЕЙ

15 січня цього року в м. П'ятихатки Дніпропетровської області в молитовному домі місцевої церкви відбулось урочисте богослужіння, присвячене 100-річчю з дня народження Афанасія Івановича Бідаша. На це богослужіння з'їхалися діти Божі з багатьох церков Дніпропетровщини та інших областей України, серед них єпископи Георгій Арсентійович Бабій (ОЦХВЄ) і Михайло Михайлович Мокієнко (ВСЦ ХВЄП). Привітальну телеграму надіслав старший єпископ Всеукраїнського союзу церков ХВЄП М.С. Паночко. Дім молитви був переповнений. Співом служив хор місцевої церкви. Гімни в його виконанні повертали нас в ті суворі часи, які пережили наші брати- і сестри-першопрохідці, сіючи зерна слова Божого в неймовірно важких умовах переслідувань, гонінь, страждань і тортур за ім'я Ісуса Христа. Серед них був і А.І. Бідаш.

Основну інформаційну частину служіння вів історик нашого братства В. І. Франчук. Надзвичайно цікаво і об'єктивно, на основі особистих досліджень і свідчень інших служителів, ілюструючи розповідь фотографіями та документами, Володимир Іванович розповів присутнім про життєву тернисту, насичену горем і радощами дорогу Афанасія Івановича та його сім'ї.

А.І. Бідаш народився 15 січня 1901 року в с. Зелене Кіровоградської області і з 1930 року жив в П'ятихатках. Все його життя було прикладом енергійного і відданого служіння Господу. В 30-ті роки Бідаш керував хором, проводив спеціальні зібрання для дітей і підлітків, яким прищеплював любов до Господа. Як згадувала вдова Бідаша Варвара Яківна, Афанасій Іванович став пресвітером в церкві ХВЄ ще до війни. Г.Г.Понурко знайшов в особі Афа-

насія Бідаша хорошого помічника.

У 1942 році в П'ятихатках відбувся з'їзд, на якому були присутні керівні брати, проповідники та пресвітери церков ХВЄ. На цьому з'їзді було проголошено відродження Союзу ХВЄ в Україні і обрана керівна рада в такому складі:

*Гаврило Гаврилович Понурко – голова,
Афанасій Іванович Бідаш – 1-ий заступник,
Дмитро Іванович Пономарчук – 2-й заступник,
Іван Олександрович Піддубний – секретар.*

В 1948 році в Дніпродзержинську за участь у нелегальному з'їзді ХВЄ були заарештовані всі його учасники, в тому числі А.І. Бідаш, який лише в 1956 році повернувся із заслання в Україну. Але в 1957 році його знову було заарештовано (звільнився тільки в 1969 році).

Останні роки життя Афанасій Іванович плідно служив Господу в П'ятихатківській церкві, допомагаючи братству і дітям Божим як досвідчений і мудрий будівничий церкви Христової.

Зі спогадами про життя Афанасія Івановича і співпрацю з ним виступив місцевий брат Павло Миколайович Доброгорський. Зі словами подяки і пошани також виступили П.Г. Понурко, брати з Кривого Рогу. Вони закликали присутніх зберегти віру Божу, передану нам Богом через наших батьків – Його служителів, одним з яких був шановний наш друг і брат Афанасій Іванович.

Пам'ятаймо сім'ю Афанасія Івановича і Варвари Яківни, їхню доньку Марію, що і нині живе в П'ятихатках і є членом цієї церкви.

Микола Ляний, м. Дніпропетровськ

На фото: А.І. Бідаш (у центрі) з братами.

Хвилі моря тихо хлюпочуть між камінням. Вздовж берега стелиться димок багаття, біля вогню — купка рибаків. Вони щойно з моря, втомлені спочивають за сніданком. Їхні погляди раз у раз зупиняються на молодому чоловіку, що сидить у їхньому колі. Їхній Вчитель. Колишній Вчитель. Зараз вони знову ловлять рибу: події останніх днів зруйнували всі плани та мрії. І ось Він раптом прийшов до них. З'явився несподівано і таємниче.

Всі мовчки їдять. Ніхто не наважується говорити. І тоді Вчитель порушує мовчанку. Він обертається до Симона Петра. Той давно чекав, коли Ісус зачепить найболючішу для нього проблему: його, Петрове, відречення. Внутрішньо був готовий почути слова осуду та ганьби: він заслужив цього. Але Вчитель несподівано запитав про зовсім інше. Петро навіть розгубився і не відразу зорієнтувався, що відповісти. Чи любить він Ісуса?

— Так, Господи, — відаєш Ти, що кохаю Тебе! — Перед очима постало інше багаття, там, у дворі первосвященника, але Петро твердо, хоча і тихо сказав: «Так!».

— Паси вівці Мої!

Три запитання, три відповіді і три однакових накази. Чи зрозумів Петро зміст цих слів? Напевно. Це підтверджує його життя, яке різко змінило напрямом після тієї ранкової зустрічі.

***Як вони вже
поснідали, то Ісус
промовляє до Симо-
на Петра: Симоне,
сину Йонин, чи ти
любиш мене більше
цих?***

***Той каже Йому:
Так, Господи,
відаєш Ти, що ко-
хаю Тебе!***

***Промовляє йому:
Паси ягнята Мої!
Івана 21:15***

«Паси вівці Мої!» Що хотів сказати цими словами Ісус?

Для апостолів, особливо для Петра, Христос був перш за все Вчителем. Вчителем у вищому розумінні цього слова. Для апостола Він був найбільшим авторитетом і, згідно тодішнього розуміння учнівства, учень повинен був перейняти від Вчителя не лише його слова, але й частку душі. Він повинен стати не просто учнем, а наслідувачем, продовжувачем справи свого Вчителя.

Ісусові належало залишити Своїх учнів. Він завершив Свою місію тут, серед людей, і Його чекала слава неба. Але на землі залишалися і Його діти, народжені власною кров'ю, залишалося — головне — так багато праці. Хто її продовжить? Звичайно ж, вони, Його найближчі друзі. І хтось серед них повинен стати лідером. Його погляд зупиняється на Петрові. Він був найбільш ревним учнем, іноді надто гарячим, але прямим та щирим. Симон довго ходив з Ним, багато чув, багато розумів, багато вчився. І ось тепер — випускний іспит. «Чи любиш Ти Мене, Петре?»

Петро знав, що він зрадив свого Вчителя. Але він також твердо знав, що любить Його. Але як він може довести свою любов? Чим?

«Паси вівці Мої!» Цими словами Ісус ніби сказав: «Петре, я скоро залишу цю землю. Але тут залишаються Мої вівці. Без пастиря вони розбіжаться. Ти кажеш, що

ЧИ ЛЮБИШ ТИ МЕНЕ?

любиш Мене? Тоді продовж Мою справу, яку Я започаткував на Голгофі — справу спасіння грішників. Доведи на ділі свою любов. Ти бачив, як Я любив Свою отару. Полюби так її і ти. Проведи Мою Церкву, від якої тобі вручені ключі, через всі труднощі та випробування. Тобі доведеться за це терпіти ув'язнення та побої, ненависть та гоніння, а в кінці — і смерть. Це важко, неймовірно важко. Але ти любиш Мене! Ця любов дасть тобі сили! Паси вівці Мої!»

Петро любив Ісуса. Тому він і пішов за Його отарою. Правильніше, пішов попереду отари, першим приймаючи на себе всі удари та труднощі. Він з честю проніс свою любов до Вчителя. Він гідно пас Його отару.

Чи любимо Ісуса ми? О, звичайно! Ми любимо це повто-

рювати, ми гордимся своєю любов'ю до Нього. Про це нагадуємо в проповідях, молитвах, розмовах. От тільки любов — це завжди відповідальність. Любов — це не лише почуття, а перш за все дія. Тому завжди після запитання Христа щодо нашої любові звучить повеління. «Любиш? Продовж Мою справу! Йди розкажи людям про Мене, про Мою любов, яку ти вже відчув. Любиш? Стань Моїм свідком, Моїм працівником. Можливо, тобі не доведеться бути таким, як Петро. Але ти повинен щось робити, бо, інакше, що варта твоя любов? Ти можеш проповідувати, а можеш молитися, ти можеш співати в хорі, а можеш просто запросити сусіда на зібрання, можеш стати місіонером або відвідати хвору сестру. Праці в Мене є дуже багато. І якщо ти любиш

Мене, йди за Мною. Паси вівці Мої!»

...Погас вогонь багаття, розвіявся дим над озером Тиверіадським. Але на зламі тисячоліть ще гучніше звучить повний любові та надії голос Христа: «Чи любиш ти Мене?» І, як луна того запитання, чується інший голос-прохання: «Діточки, — любимо не словом, ані язиком, але ділом та правдою!» (1 Ів. 3:18). Ці слова написав інший апостол — Іван. Апостол любові. Він також любив свого Вчителя. Настільки любив, що удостоївся після довгих та важких доріг пастиря Христової отари, на схилі життя побачити прославленого Ісуса і Новий Єрусалим, який приготований для «тих, хто любить Його» (Як. 2:5).

Діточки, любимо...

Юрій ВАВРИНЮК

Зростаючи зрілих членів церкви

Новозавітні Писання дуже ясно розкривають нам Божу волю для кожного віруючого — стабільне духовне зростання. Павло писав: «... щоб більш не були ми малолітками, що хитаються й захоплюються від усякого вітру науки... щоб були ми правдомовні в любові і в усьому зростали в Ньому, а Він — Голова, Христос» (Еф. 4:14-15).

Стати подібним до Ісуса — ось кінцева мета духовного зростання християнина. Від початку творіння Бог бачив, що ми були подібні до Його Сина (Рим. 8:29).

Однак перед нами постає головне питання: яким чином здійснюється духовне зростання? Як ми стаємо зрілими в Христі?

Перш за все я хочу зірвати маску з найбільш поширених міфів про духовне зростання і духовну зрілість християн.

Міф про духовну зрілість №1

Духовне зростання християнина після народження згори відбувається саме по собі. На жаль, більшість церков не має чіткої програми роботи з новонаверненими щодо їхнього духовного зростання. Вони пускають цей процес на самоплив, гадаючи, що новонавернені християни будуть автоматично духовно зростати, відвідуючи богослужіння. Таким чином, вони вважають, що якщо людина буде регулярно відвідувати церкву, то вона буде неодмінно духовно зростати.

Істина

Духовне зростання не відбувається саме по собі. Сьогодні церкви наповнені людьми, які відвідують богослужіння протягом всього свого життя, але, як і раніше, залишаються духовними немовлятами. Людина, яка постійно відвідує церкву, не обов'язково є духовно розвинутою.

Духовне зростання — цілеспрямований процес, який вимагає присвячення і прикладання зусиль. Християнин повинен хотіти зростати, прийняти рішення зростати, прикласти зусилля, щоб зростати. Учнівство починається з прийняття рішення, яке не завжди є всеохопним, але завжди має бути щирим. Істина полягає в тому, що Бог бере на Себе частину відповідальності

за наше духовне зростання, однак значна частина відповідальності покладається на нас (Фил. 2:12,13). Без присвячення духовне становлення, яке відбувається в житті християнина, завжди буде залежати від обставин навколо нас, замість того, щоб залежати від внутрішнього стану душі. Духовне зростання — це надто значуща частина християнського життя, щоб ставити його в залежність від обставин навколо нас (див. Рим. 6:13).

Міф про духовну зрілість №2

Духовне зростання — це процес повний таємниць, і досягнути духовної зрілості під силу тільки вибраним. На жаль, у багатьох християн виникає відчуття недосконалості і таємничості духовної зрілості, через що вони не пробують досягнути її. Вони малюють ідеалізовану картину того, яким має бути зрілий християнин. Вони вважають, що тільки надобдаровані особистості спроможні досягнути духовної зрілості. Однією з причин появи цього міфа

стала ідеалізація біографій окремих боговгодних християн.

Істина

Духовне зростання — це практичний і доступний шлях. Будь-який віруючий може стати на нього, якщо виховає в собі звички, потрібні для процесу духовного зростання. Нам треба зірвати покривало таємничості з духовного зростання, розклавши все

до практичних щоденних звичок.

Міф про духовну зрілість №3

Духовної зрілості можна досягнути, якщо знайдений правильний спосіб (шлях). Багато щирих християн витрачають своє життя для пошуків наддуховного переживання, особливої конференції, особливого пробудження, особливої книги або касети з проповіддю, або ж одної-єдиної істини, яка могла б їх миттєво перетворити в зрілих християн.

Істина

Духовне зростання — це процес, який потребує часу. До духовної зрілості немає легких шляхів (Еф. 4:13). Говорячи про духовну зрілість як про кінцевий пункт призначення, ми маємо на думці по-

їхнього розвитку. Зі свого боку, ми пояснюємо їм, що наше завдання допомогти їм рухатися від одного ступеня до іншого.

Якщо ви надихаєте людей присвячувати своє життя зростанню духовності, навчіть їх його основам і допомагайте їм в міру того, як вони будуть переходити від одного рівня до іншого.

Міф про духовну зрілість №4

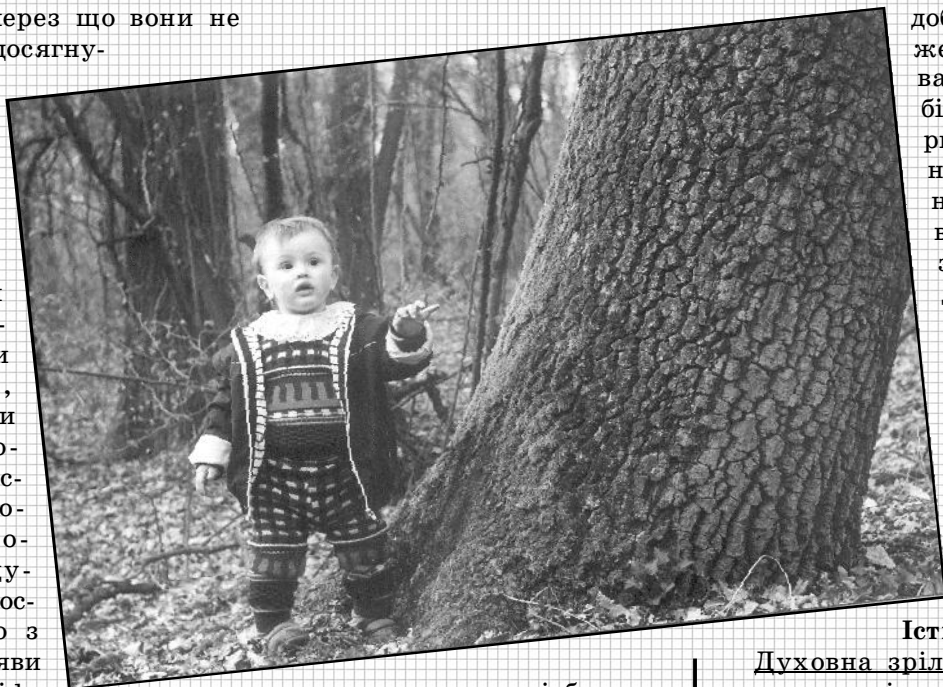
Духовна зрілість вимірюється кількістю знань. В багатьох церквах мірилом духовного зростання віруючого є виключно те, наскільки добре людина може описати біблійних персонажів, наскільки добре вона може тлумачити місця Писання, скільки віршів вона знає напам'ять і наскільки

добре вона може роз'яснювати основні біблійні доктрини. Проте, незважаючи на винятковий вплив пізнання на духовне зростання християнина, знання не є універсальним мірилом духовної зрілості віруючого.

Істина

Духовна зрілість визначається не стільки знаннями, скільки поведінкою і вчинками. Християнське життя не складається винятково із заповідей і покарань у випадку їх порушення. Їхньою невід'ємною частиною є поведінка і характер людини. Всі знання і переконання повинні підкріплюватися вчинками і поведінкою. Наші вчинки мають відповідати тому, що ми сповідуємо.

В Новому Заповіті неодно-

дорож, яка відбувається протягом всього життя.

Віруючі зростають набагато швидше, коли для них прокладена доріжка. Наслідком такого підходу є праця напучування і душеопікунства, процес розвитку, подібний до золотої середини. Віруючі усвідомлюють, що від них чекають і в якому напрямку їм рухатися, коли вони мають перед собою вказівки, що відмічають кожний ступінь

разово йдеться про те, що наші дії і стосунки відображають нашу духовність більше, ніж слова (Як. 2:18). Якщо ваша віра, ваші знання не змінили вашого способу життя, тоді вони мало варті.

Як я вже згадував раніше, знання Біблії є тільки одним з мірил духовного зростання. Продовжуючи, можна сказати, що мірилом духовної зрілості можуть стати наміри, переконання, навички і характер віруючого. Ці «п'ять стадій навчання» і є основоположними ланками духовного зростання віруючого. Наявність біблійних знань і відсутність інших чотирьох складових відкривають реальну небезпеку для появи гордості (1 Кор. 8:1). Знання мають бути збалансовані характером. Яку б стратегію не прийняли у вашій церкві для роботи з новонаверненими, вона завжди має надихати людей не тільки пізнавати Слово, але і любити Його, жити за ним.

Міф про духовну зрілість №5

Духовне зростання є винятково особистою справою кожного. Ідолопоклонство індивідуальності в американській культурі вплинуло навіть на те, як ми ставимося до духовного зростання християнина. Більшість методик і підходів сфокусовано на індивідуум без найменшого натяку на значення стосунків між християнами. Такий підхід протирічить Писанню і багато чому з того, про що йдеться в Новому Заповіті.

Істина

Для духовного зростання християнину потрібно спілкуватися. Неможливо зростати відокремлено. Ми розвиваємося через спілкування (Євр. 10:24-25). Божя воля — щоб ми зростали так, як це відбувається в сімейному спілкуванні.

Стосунки між людьми є такою сполучною ланкою, яка втримує людей в церкві і відіграє значну роль в процесі

духовного зростання віруючого. В Біблії йдеться про те, що спілкування серед віруючих є життєво необхідним, а не обов'язковим. Ті ж християни, в житті яких нема проявів любові стосовно інших віруючих, порушують заповіді служіння «один одному», наведені в Божому Слові (1Ів. 1:7).

Багато християн ніколи не свідчать про Христа іншим тільки тому, що не знають, як спілкуватися з людьми. Саме тому людей потрібно вчити, як будувати і розвивати стосунки між собою. Хоч це й очевидно, але дуже мало церков робить саме так.

Міф про духовну зрілість №6

Все, що потрібно для духовного зростання — це вивчення Біблії. Багато євангельських церков будує свої доктрини, опираючись на цей міф. Такі церкви я називаю «шкільними церквами». В їхніх служіннях служителі наголошують на вивченні Писання і доктрин церкви і відсовують на задній план (якщо взагалі згадують про це) розвиток таких значущих сфер, як емоціональні стосунки, практичні навички і стосунки один з одним.

Істина

Для досягнення повноти духовного зростання потрібна вся різноманітність духовних переживань в Бозі. Важливою

частиною непідробного духовного розвитку є наявність людського серця, здатного поклонятися Богу і славити Його, здатного створювати і зміцнювати здорові стосунки серед віруючих, здатного служити духовними дарами іншим людям і свідчити тим, хто не знає Христа. Стратегія будь-якої церкви щодо духовного зростання своїх членів має містити в собі все вищезазначене: поклоніння, спілкування, пізнання Слова, євангелізацію і служіння. Іншими словами, ми досягаємо повноти духовного розвитку через використання всіх п'яти завдань, поставлених перед церквою. Зрілі християни не просто вивчають християнське життя — вони живуть ним.

Якщо ми вилучимо ці етапи із процесу духовного становлення християн, все, що ми отримаємо в результаті — це відточене інтелектуальне вчення, якого можна навчити, але яке не принесе радості і яке не можна буде використати в реальному житті. Наші переживання є найкращим учителем. До того ж деякі уроки ми можемо вивчити через практичне християнство. Знання без служіння формує християн зі ставленням осуду і духовною гордістю.

(Рік Уоррен, «Зрощуючи зрілих членів церкви», журнал «Духовные истины»).

Колумбія: нова стратегія євангелізації в колишній наркостолиці

В колумбійському місті Калі протягом 14 місяців планується відкрити 1000 нових церков.

«Серед християн міста з'явилося нове почуття єдності та наполегливості», — повідомляє працівниця місії «Світанок». Калі — це наркотична столиця Колумбії, яка після арешту впливових наркобаронів переживає кризу влади та економічний спад. Через громадянську війну, що продовжується, країна загалом знаходиться у політично нестабільному стані — люди більше не довіряють владі і втратили всяку надію.

Два мільйони колумбійців переїхали із сільської місцевості в міста, несучи з собою невпевненість та страх перед майбутнім. Населення Калі стало більш відкритим для Євангелії, і пастори міста розробили спільну стратегію євангелізації, після якої повинно з'явитися в майбутньому 1000 нових церков.

СВІДЧЕННЯ

БОГ ПРИЗНАЧИВ НАС НА ЖИТТЯ

Я народився 19 січня 1959 року в місті Самарканді. За національністю — узбек. Виростав у сім'ї мусульман. Більше виховувався у діда, який навчив мене читати Коран. Щось такого особливого за роки навчання в школі зі мною не було. Основні події, які круто змінили устрій мого життя, розпочалися в армії.

У 19-річному віці мене призвали на строкову службу в залізничні війська. Служив у Білорусії, через рік нашу частину перевели під місто Рівне. Зі службою мені, як кажуть солдати, повезло. У нашій частині не вистачало поварів. Хоч я не вчився на повара, але керівництво бачило, що я добре готую їжу, тому мене призначили куховарити. Останні півроку своєї служби я працював хліборізом і завскладом. У мене було достатньо вільного часу, я часто самовільно залишав частину. Ось так одного разу познайомився з дівчиною на ім'я Єва. Декілька місяців зустрічався з нею і серйозно вирішив одружитися. Одразу після демобілізації поїхав не додому, а до Євиних батьків. (Зазначу, що на той час ні Єва, ні її батьки ще не були віруючими.) Вони змушені були погодитися на наш шлюб. Своім батькам я поставив умову, якщо не дадуть згоди, то й додому не повернусь. Після весілля ми 10 років жили в Самарканді. Я мав гарну роботу, зручну квартиру. Жінка виховувала трьох дітей, які народилися в нас. Щороку ми приїжджали до Євиних батьків, котрі вже знайшли мир з Богом. Покаючися також чотири її сестри. Мені було добре в гостях у своєї тещі. Одного разу, приїхавши вгості влітку 1987 року, я потрапив на богослужіння, яке проходило в хаті сусідів Євиних батьків. Мене посадовили спереду, мусив сидіти до кінця. Зібрання мені сподобалося, особливо пісні. А проповідник все про мене та про мене розповідав... Прийшовши з зібрання, я побачив дитячу Євангелію, два дні читав її з великою цікавістю.

Потім ми поїхали в Узбекистан. Але Слово Боже було посіяне в моє-

му серці. Вдома я не мав спокою, все згадував слова того проповідника. Дійшло до того, що я запропонував Єві переїхати жити в Україну. Вона одразу не хотіла, ми були добре влаштовані. Але людина не може перешкодити Божим планам. На початку 90-х років ми переїхали жити в село Єгорівку Семенівського району Полтавської області. Там жила Євина сестра. Згодом переїхала жити в це село сім'я моєї рідної сестри: їхнім трьом синам лікарі порадили негайно змінити клімат, щоб не хворіли. Тепер я розумію, що такий був план Бога. Він виводив нас з Узбекистану, бо призначив на спасіння. Згодом всі три сини покаюлися, навернулися до істинного Бога. Алілуя!

Я влаштувався працювати в радгосп, отримав великий будинок.

Якщо мої родичі переїхали на Полтавщину, щоб їхні діти не хворіли, то я почав дуже хворіти. Спочатку серце, потім виразка шлунка. В тяжкому стані мене відвезли до районної лікарні. Потрібно було 9 донорів. Жінка знайшла добровольців, всі сіли в швидку допомогу і помчали до мене. Але не доїхали. Машина потрапила в жахливу автокатастрофу...

Аналізуючи події того часу, всі нещастя, що одне за одним посипалися на нас, я, з погляду вже віруючої людини, приходжу до такого висновку: за нас тоді ревно молилися родичі з Рівненщини. Бог хотів привести нас до спасіння.

Коли я був у лікарні, мені влили три літри крові, але іншої групи. Я помирав, кричав до Бога: «Хто ж є Бог?! Чи Магомет, чи Ісус? Спаси мене! Я буду Тобі служити». Коли я прийшов до пам'яті, то попросив Біблію, яку тесть подарував. Лежачи читав, але нічого не розумів. Виписавшись додому, я влаштувався працювати сторожем, бо не міг підіймати важке. Лікарі заборонили мені курити, але я не міг покинути. В той час отримали телеграму з повідомленням, що Євина мама помирає. Ми приїхали. Коли зайшли в кімнату до мами, то

вона простягнула свої руки не до дочок, а до мене. Щось незвичайне тоді я побачив у ній. Через декілька днів вона померла. У моєму серці стався якийсь злам. Я відчував у своїй душі невимовну тугу, яка не зменшувалася, а зростала.

До нас у Єгорівку приїхала Євина сестра Галя, яка вже була віруючою. Вона запросила братів-баптистів з Кременчука проводити служіння в нашому селі. Вони декілька разів збиралися в клубі. Моя дружина також ходила до них. Третій раз пішла, а я сиджу вдома, дивлюся у вікно: до нас прямує група людей у супроводі Єви. Клуб був зачинений, тому вона запросила братів до нас, не на вулиці ж їм залишатися. Я вимушений був погодитися. Наступний раз богослужіння знову було в нас. Коли їх не було, я злився, лаяв жінку: щоб я тих штундів більше не бачив. Але ось вони знову приїжджали, і я замовкав. Більше того, ще казав жінці, щоб їм їсти дала. І так продовжувалося 9 місяців. Коли проходило зібрання, я, здебільшого, спав або кури в іншому місці.

Раптом дружина сказала, що хоче відвідати зібрання в Кременчуці. Я її відвіз. Чекав в автомобілі, спав. Прийшла жінка й сказала, що покалася. Я розлютився: чому мене не попередила, що буде каятися? Я б дозволив. Але жінка сказала, що не покине віруючих. Ну добре, тільки надалі щоб слухала мене, напучував я її. Через кілька днів сказав їй, щоб заквасила горілку, а вона відмовилася. Я так розлютився, що бив жінку абичим. Відтоді я почав дужче пити. Десять місяців, вже вкотре добре напившись, ліг спати. Прокинувся вночі, а жінки поряд нема. Хто ж буде з п'яницею спати? Так мені стало себе жаль, що почав плакати. Відчув докори совісті. Навіщо я на світі живу? Раптом мою свідомість

пронизала думка: мені потрібно йти до Бога!

Зайшла дружина, я їй кажу, що покаюся. Вона не повірила. Кажу, що побачиш. Поїхали в Кременчук. Почалося зібрання. Я запитував брата, що був поруч, чи скоро буде заклик до покаяння. Але я не знав, що відбувається під час покаяння. Я думав, що просто словами скажу, а всередині нічого не зміниться, я думав, що то такий обряд, як у мусульман. І от я вийшов наперед, покаюся. Раптово я пережив щось надзвичайне, мене наповнила така радість, яку не можна ні з чим порівняти. Мені хотілося всіх обійняти. То був 1994 рік.

На той час всі мої племінники були віруючі. Вони проповідували в мене в хаті, а я слухав аж три зібрання. Потім вирішив проповідувати сам, хоч мені одразу було важко вимовляти слова російською мовою. Але я не відступав. Через тиждень я захотів добре помолитися. Попрохав жінку, щоб написала мені гарну молитву. Вона одразу не погоджувалася, але врешті написала. Я читав-читав — не можу. Викинув той папірець та й кажу Богові, щоб навчив мене молитися.

На наступному зібранні мене мовби прорвало, довго молився, не хотів підніматися з колін. Я пережив присутність Божу. У мене з'явилась ревність за Богом, я взяв піст, хоч лікарі забороняли. Цілими днями читав Євангелію, вдома й на роботі. Але прочитавши, що є загробне життя, я не вірив цьому, бо не розумів. Я вірив, що є Бог, Святий Дух, але не вірив, що є рай і пекло. Мені було соромно вимовляти ім'я Ісус. Почав докоряти братам, щоб вони не обдурювали людей. Вони порадили мені просити Бога, щоб відкрив мені правду. Жінка молилася за мене, казала: «Боже, відкрийся йому, бо він такий впертий, не повірить, доки не пересвід-

читься». Я також благав Бога: «Відкрийся мені, буду Тобі служити!»

Бог дав мені відповідь. Одного разу я сторожував, читав Євангелію. Тоді я перебував у пості. Раптом відчув якусь силу, мені захотілось лягти. Тоді я пережив особливе відкриття, яке дав мені милосердний Бог, щоб я переконався в справедливості Біблії і всім серцем, без сумніву, служив Богові в ім'я Ісуса Христа. Я бачив неземне місто, таку красу, що не можна описати людськими словами! Кожну травинку, кожну квіточку в небесній красі! Там дійсно нема сонця та місяця, але там набагато світліше, ніж на землі. Я побачив себе в небесному одязі. Ще Бог мені показав людей, що противляться Божій правді, як вони падають в огняне озеро... Я був вражений. Коли опритомнів, то надзвичайно сильно славив Бога. Я повірив Біблії, повірив, що для мене немає смерті!

Коли на наступному зібранні молилися за мене брати, то з моїх вуст полилися якісь незрозумілі слова. Я тоді не знав, що то таке, але мені було так добре, що я продовжував молитву, хоч вже всі розійшлися, а може й повтікали. Жінка також одразу не зрозуміла, плакала до Бога, мовляв, що з ним трапилося? Тільки через тиждень один брат з баптистів, який був хрещений Духом Святим, пояснив, що то таке.

Але я цим не задовольнився, поїхав на Рівненщину, запитав, чи можна молитися іншими мовами. Отримав ствердну відповідь. У моєму серці палала перша любов, я хотів з усіма поділитися нею. На одному зібранні через стареньку жінку Бог промовив до мене: «Сину мій, ти був приречений до смерті, але Я тебе спас, віднині знімаю з тебе всі хвороби й немочі!» Слава Господу! Донині після того я нічим не хворів.

Отже, моє духовне становлення відбулося на Рівненщині. У 1995 році я разом з дружиною прийняв водне хрещення в місті Кременчуці в баптистській церкві. Після того почав вести богослужіння у себе в хаті і проповідувати повну Євангелію. Це не сподобалося братам-баптистам і вони залишили нас. Півроку я, дружина і ще один старенький 85-річний брат Володимир Зіновійович, що проживав у Єгорівці, молилися за подальшу нашу працю на Божій ниві. Зазначу, що той брат багато років відбував покарання за віру в Бога, він був для мене чудовим прикладом справжнього християнина. Цей святий старець вже відійшов у вічні оселі.

Потім я запросив братів з Рівненщини зробити євангелізацію. Вони погодилися. Почали проводити богослужіння в селах. Згодом мені Бог поклав на серце придбати

молитовний будинок у селі Чапаєвка. Здійснити це допомогли брати з Рівненщини. Тепер там невеличка церква. Згодом я познайомився з братами з Миргорода, започаткувалася дружна співпраця, за що я дуже вдячний Богові. Мене рукопоклали на дияконське служіння. Я почав проповідувати в Семенівці, райцентрі. Зараз там церква. З милості Божої і за допомогою брата Івана Зінчика та деяких інших братів церква придбала в самому центрі міста гарний будинок для проведення богослужінь. Зараз ще є велика потреба в коштах, щоб закінчити ремонт дому молитви.

Зазначу, що через два роки після мого навернення до Бога я їздив на батьківщину, в Самарканд. Я там протягом тижня всім свідчив про Ісуса Христа. Якби ще на тиждень залишився, то, напевно, б мене побили. Узбеки важко сприй-

мають євангельську звістку. Я довго свідчив чоловікові моєї сестри, який переїхав на Полтавщину разом зі мною. Він вважав себе істинним мусульманином, вигонив мене з хати, але Бог дав йому покаяння. На жаль, перед смертю. Ніколи не забуду, як я зайшов до нього в палату, а він сказав: «Я дякую Богу, що зміг покаятися, дивись, як я молюсь до Ісуса Христа!» Навіть у безпам'ятстві він кликав до Ісуса. Коли він на мить опритомнів, то сказав своїй жінці: «Я бачив, як там прекрасно, я йду туди!» Перед смертю він благословив усіх нас ім'ям Ісуса.

У мене є велике бажання й надалі працювати на ниві Божій, відкривати нові церкви, зокрема, найближчим часом, — у місті Хорол. Ось тільки закінчимо ремонт...

Ахмат ЖАБІРОВ,
Полтавська область

Новий закон обмежує місіонерську діяльність.

За порушення закону — три місяці тюрми

В Ізраїлі був запропонований новий закон, який може дуже обмежити місіонерську діяльність. Кнесет вже попередньо схвалив закон, який зробить нелегальною доставку необхідного євангелізаційного матеріалу поштою, через факс, електронну пошту чи іншими засобами комунікації. Порушення цього закону приведе до трьох місяців ув'язнення.

Такий крок схвилював Месіанський Комітет. Марк Альбрехт сказав: «Будь-яке особисте послання по e-mail чи лист, в якому обмінюватимуться твердженнями, що Ісус є Месія, без попередньої згоди, буде нелегальним навіть між друзями і знайомими».

Закон отримав перше схвалення, незважаючи на опозицію в уряді. Виступаючи від імені уряду, міністр правосуддя Йосі Бейлін сказав, що спроби переконати когось змінити світогляд чи віру є законними і відносяться до свободи слова, якщо застосовуються для правильної мети.

В спробі дати пояснення цьому закону сказано, що різні місіонерські культури поширюють і публікують приманки, щоб люди змінювали релігію, але вони суперечать бажанням тих, хто їх приймає.

Свобода совісті по-магаданськи

Магаданська церква «Слово життя», її 326 членів, подали документи в посольство США на політичну еміграцію за релігійні переслідування.

Справа в тому, що ще 10 червня минулого року прокурор Магадана подав позов про ліквідацію цієї релігійної організації, про позбавлення її статусу юридичної особи. На тій основі, що ніби церква використовує гіпноз з метою вимагання грошей, щоб десятину більше платили і навіть більше ніж десятину.

Люди, які хоч трохи освічені в питаннях релігії, дуже добре розуміють, що це надумані звинувачення, тим більше, що ніякої експертизи не проводилося. В позові також написано, що не можна молитися за оздоровлення без ліцензії. Яка дурниця, можна подумати. А це пишуть серйозні люди, державні мужі з великими погонами.

Тепер у церкві проводяться всілякі перевірки — перевіряють фінансові порушення. Робився обшук з метою виявити наркотики та осіб, які їх вживають. Націонал-більшовицька партія та фашистська організація «Русское Национальное Единство» влаштовують пікети проти церкви. Це стало причиною того, що вся церква подає документи на еміграцію.

Ми мусимо звернути увагу на саму особу Духа Святого. Диявол з того часу, як зазнав своєї нищівної поразки, коли Христос — насіння жінки — наступив йому на голову на Голгофі в час Своєї смерті і Свого славного воскресіння, — не відмовився від своїх зловіщих планів остаточно знищити насіння жінки, тобто Церкву, народжену Христом, тому що він знає ще із Едему, що буде жалити його в п'яту. «Я покладу ворожнечу між тобою, твоїм насінням і насінням жінки. Ти будеш жалити його в п'яту, воно ж тобі розчавить голо-

відставку, колись оголосить про своє банкрутство. Цього не буде з його боку, аж поки він не буде зв'язаний і вкинений в огненне озеро зі своїми сателітами, зі своїми злими ангелами. І тому він, не зумівши потопити Церкви, не зумівши, найперше, знищити Спасителя фізично, тому що смерть Його в кайданах своїх втримати не змогла, розпочав криваву тотальну атаку на Церкву, щоб втопити її в крові і змести її ім'я з лиця землі протягом більше двох століть, починаючи від Нерона, закінчуючи Діоклетіаном. Але, знищивши сотні тисяч побожних

Дайте свободу Духові Святому

ву». Для диявола немає більш небезпечного ворога, смертельно ненависного ворога, як Церква, яка наповнена Духом Святим, яка збудована на фундаменті Слова Божого. І тому споконвіку його зловіщі плани, його жало було націлене на те, щоб її знищити. Але подяка нашому Спасителю, Який прийшов, щоб звершити велику перемогу. Він сказав: «Я на камені збудую Церкву Свою — і пекельні ворота її не подужають». Але це не означає, що сатана, знаючи свою приреченість, колись складе зброю, колись піде у

людей, він не досягнув своєї мети, тому вже паралельно готував іншу зброю — ідеологічну, щоб спотворити Слово Боже, щоб замінити живу істину Господню фальшивими людськими здогадками, догматами, видумками і відкритою брехнею. І цього було замало, тому що жива Христова Церква пізнала цей підступний план диявола ще з перших днів реформ Костянтина і ще навіть до них. Тоді вже збиралися численні загони живої Христової Церкви, яких називали катари, вальденси, моравські брати, бого-

Василь БОЄЧКО

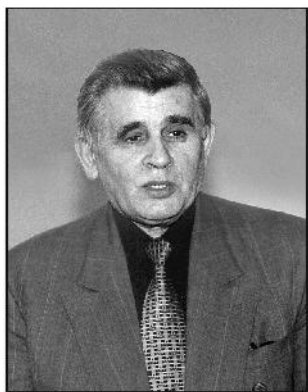

моли, балканські брати, які принесли першу вістку Святої Євангелії на Київську Русь ще до хрещення Київської Русі Володимиром, про що історія замовчує. І друге, його метою було спотворити знання про Духа Святого, представити Його не як Особу, а як якусь містичну субстанцію, яку хтось називає космосом, хтось енергією, хтось просто якоюсь силою.

Ми маємо яскраві свідчення про Духа Святого Самого Спасителя. Господь говорить в 14 розділі Євангелії від Івана, що Дух Святий, прийшовши, нагадає нам, що Він говорив, і майбутнє звістить. Тобто Дух Святий — це Особа, яка має пам'ять, яка має розум, щоб і нагадувати, і звіщати. В 16 розділі написано, що Дух Святий, прийшовши, докорить світові за гріх, за правду і за суд. Отже, він є Той, Хто докоряє, Він є Той, Хто судить, Він є Той, Хто наділений повноваженнями. Іван Хреститель говорить: «Я бачив Духа, Який сховався на Ісуса у вигляді голуба». Він є особа. Апостол Павло в Посланні до ефесян, в 4 розділі, говорить: «Не ображайте Духа Святого, Яким ви запечатані на день відкуплення». Енергії образити не можна, силу не можна зневажити, її можна використовувати чи не використовувати. А тут йдеться про живу істоту, як ми розуміємо це нашим людським розумом. Не ображайте, давайте свободу Духові Святому. Там, де

Дух Господній, там свобода. Він хоче вільного перебування і вільної діяльності в нашому житті. Тому найперше будемо про це пам'ятати у наш час, коли є так багато різних доктрин, які, як море, розлилися у християнському світі, які націлені на одне: якщо і не викинути Святого Духа із формули нашого життя, сутності нашої віри, нашої проповіді, то хоча б представити Його у карикатурному вигляді, наприклад, що Дух Святий може пропонувати так званий «святий» сміх, що Дух Святий може присипляти людей на служіннях, як це практикується у так званому Торонтському пробудженні, коли якоюсь силою проповідник змушує людей лягати і спати під час своєї проповіді. Америка і Канада цим захоплюються, інші країни йдуть дивитися на «сенсацію Духа Святого». Як можна спати під час служіння чи робити інші непотрібні жажливі речі, про які я не можу говорити з цієї кафедри?! Тому я прошу: подивімося у корінь нашої віри. «Бо кожен, хто народився від Бога...» Це говорить про нове народження людини. Ми одержали фізичне народження, як кажуть медики, генне походження. Але над людиною часто панують сили зла і доводять її до такого стану, що вона своєю поведінкою не може порівнятися навіть з твариною. Тому Христос оголосив, коли розмовляв із одним із мудреців і чиновників ізраїльських Никодимом, що «хто не народиться від води і Духа, той не впаде в Царство». Зіспуття і зни-

щення людської особи стало таким глибоким, таким фатальним, що людина може спастися тільки при умові, якщо вона заново народиться. А це нове народження може бути тільки внаслідок дії Духа Святого, Який перебудує всю нашу духовну і тілесну структуру (Рим. 7). Там, де починається інспірація небесна у нашій духовній сфері, обов'язково вона переноситься на фізичну сферу, тобто міняється все в людині: її культура, її стосунки, її світогляд, її ставлення до праці, ставлення до інших людей, одним словом — все. І таким чином така людина, яка згори народилася, по-перше — має неймовірні можливості, про що Іван каже: «Вона перемогла світ». Ця людина панує над дияволом, держить свою п'яту завжди над його головою і чекає тільки небесного часу, небесної команди розчавити цю зловіщу отруйну голову. «А ця перемога, що світ перемогла, — наша віра». І далі йде розшифрування: у чому полягає наша віра. Сьогодні християнський світ занурився у міжконфесійну ворожнечу, відкриту конфронтацію, відкриту ненависть і навіть бажання знищити інші віри ради своєї. Слово Боже нам говорить словами апостола Павла, що є «один Господь, одна віра, одне хрещення» (Еф.4:5). Тобто є віра, яка ґрунтується на формулі, на засадах тільки Господнього Слова. Звідки це походить, послухаймо. «Це Той, Хто прийшов у світ водою та кров'ю. А хто світ перемагає, як не той, хто вірує, що Ісус — то є Син Божий». Важко знайти, крім гностиків чи несторіанців, важко знайти у християнському світі — католицькому чи православному, чи протестантському, щоб цю істину відкидали, щоб говорили, що Ісус — не є Сином Божим. Але саме визнання ще не визначає глибини нашої віри. Якщо католицька цер-

Василь БОЄЧКО,
єпископ,
пастор церкви «Воскресіння»,
м. Львів

ква поставила пріоритетом Марію, її заступництво і статус Цариці Небесної, це вже говорить про перевагу Марії над Ісусом, тоді молитви до Ісуса є чимось другорядним, прославлення Ісуса також. Віра полягає у визнанні Ісуса Сином Божим. І в цьому полягає біблійність нашого визнання. Це Той, Хто прийшов водою та кров'ю. Вода завжди символізує Слово Боже. Це була особа, як говорить Іван: «Слово сталося Тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця». Ми тоді є біблійними християнами, якщо сприймаємо, визнаємо і наслідуюмо біблійного Ісуса, Ісуса як втілене Слово, як діюче Слово і як те Слово, Яке має бути обов'язково у нашому житті. І кров'ю. Оскільки Христове Царство Сином Божим започатковане в імперії

диявола, імперії зла і розвиток Церкви аж до її підхоплення відбувається у цій страшній імперії — без страждань, без Голгофи, без конфронтації із цим злом християнству не обійтися. І тому християнство, яке ставить остронь хрест Христів, яке проповідує ідею збагачення на підставі віри, ідею процвітання, ідею переваги матеріальних сфер, — не біблійне християнство. Ми мусимо правильно ставити всі акценти і крапки, як кажуть, над «і». Христова присутність полягає в тому, щоб втілити, посадити Слово Боже, виростити з нього плоди в агресивному середовищі. Цій рослині доведеться часто страждати, часто іти проти вітру, проти течії. Це одним словом називається як кров. Церква без страждань є неповноцінною Церквою. Християнин чи християнка, які ввібрали у

свою свідомість ідею життя безтурботного, життя в своє задоволення, не живуть по біблійному. Перемога над світом дається нам, коли наслідуюмо цю біблійну істину, біблійний закон: Ісус Христос прийшов «не тільки водою, а водою та кров'ю. І Дух свідчить, бо Дух — це Правда». У цій боротьбі, у цих стражданнях, у цій дуже нелегкій сутичці із цим світом, із дияволом людина ніколи не буде залишена наодинці, вона ніколи не буде самотньою, вона ніколи не буде одна проти цього світу. Їй завжди буде свідчити, їй буде допомагати, для неї буде вищим натхненням Святий Дух. Тому так важливо, щоб кожна віруюча людина не просто знала про Духа Святого, але щоб вона одержала Його благодать, щоб Він не просто був з нею, а виявляв в ній Свою силу та Свою могутність. ■

«Менші» серед учнів Христа

«...І привів його до Ісуса!...» (Ів.1:42).

Андрій, як тільки пішов за Господом, відразу ж захотів, щоб і інші пізнали Його. З цього бажання з'явилося те, про що сказано в наступному вірші: «Він знайшов перше Симона, брата свого... І привів він його до Ісуса...» (Ів.1:41). Андрій був одним з найменш помітних, з «менших» учнів Господа. Можливо, через те, що було в нього менше дарувань і що був він менше здібний, аніж інші учні. В тексті Нового Заповіту немає, наприклад, жодного рядка, написаного Андрієм. Не бачимо також, щоб він десь проповідував, і до того ж так, як брат його Петро в день П'ятидесятниці. Але саме цей малопомітний Андрій зумів привести до Господа свого брата Симона Петра. Андрій виявився, як сказали б сьогодні, «індивідуальним духовним працівником» і здобувачем душ для Христа.

Є лише три епізоди в Євангелії, які пов'язані з іменем Андрія: він привів брата свого до Ісуса (Ів.1:42); він привів до Ісуса хлопчика зі скромним запасом їжі — п'ятьма ячними хлібами і

двома рибками (Ів.6:8-9); і, нарешті, він же привів деяких гелленів до Христа (Ів.12:22). Це, загалом, все, що ми знаємо про Андрія. Він був непомітним, не був нічим особливим відзначений, був навіть нібито забутий, — але яке хороше в нього було служіння! Без Андрія не було б і Петра з його проповіддю, яка зворушила в день П'ятидесятниці тисячі людей. Без Андрія голодна маса народу, що йшла за Ісусом, не була б нагодована. І без Андрія геллени, які шукали Господа, не були б приведені до Нього. Один з переказів каже, що серед цих гелленів був нібито і «Лука лікар», майбутній євангеліст, який написав Євангелію і книгу Дій апостолів. В Царстві Господньому ім'я Андрія займе високе становище, як людини, що приводила душі до Христа.

І ти, дорогий друже, можеш бути своєрідним «маленьким Андрієм», який теж одержить нагороду свою на небесах, де Господь скаже тобі: «Добре, хороший і вірний рабе!...» Слово схвалення Господнього буде означати безмірно більше ніж все те, що для похвали можуть сказати вам люди!... Бо ж і сьогодні є, можливо, не мало «Петрів», як є і лікарі, подібні до Луки; але як все-таки потрібні і важливі «Андрії», які привели їх до Христа!..

Чи не засвідчите сьогодні і ви комусь про свого дивного Спасителя-Христа?! ■

Бог прийме мене

Вже тумани осені
Заступають просині,
Прохолоду росяну
Спраглі зела п'ють.
Сонечко збайдужене
Вигляда примружено:
Що до краю теплого
Журавлі несуть?

Літечком напоєні
І любов'ю сповнені,
В тузі мають крилами
В неба оксамит.
Батьківщину сонячну,
Вічністю осонцену,
Не замінять провесни,
Як на серці гніт.

Знаю: цвіт осиплеться
І трава нахилиться,
Все надбання тлінне
Марно промине.
З батьківською вірністю
В батьківщині — вічності
З серцем упокореним,
Бог прийме мене.

Плід Христу

Напина вітрила
Осінь золота.
В вирій полетіли
Молоді літа.
Паморозь на скронях,
Щебет весен стих,
Літечка в долонях
Теплий слід застиг.

Лемеші й чересла
Струни скиб прядуть,
Злотні перевесла
В ряд женці кладуть.
Копи надівають
Сонячні брилі—
Плід Христу вкривають
Від марнот землі.

Стриманість і тихість
Радість обняла,
Добрість, терпеливість
Віра повила,
В мирі усміхнувся
Милосердю світ,
Бо в любов вдягнувся
Женчиків привіт.

Дух напнув вітрила,
Хай летять літа.
Осінь землю вкрила
Плодом для Христа.
В чистому світанні
Ллється сяйво днів
З Господом єднання
В рідній стороні.

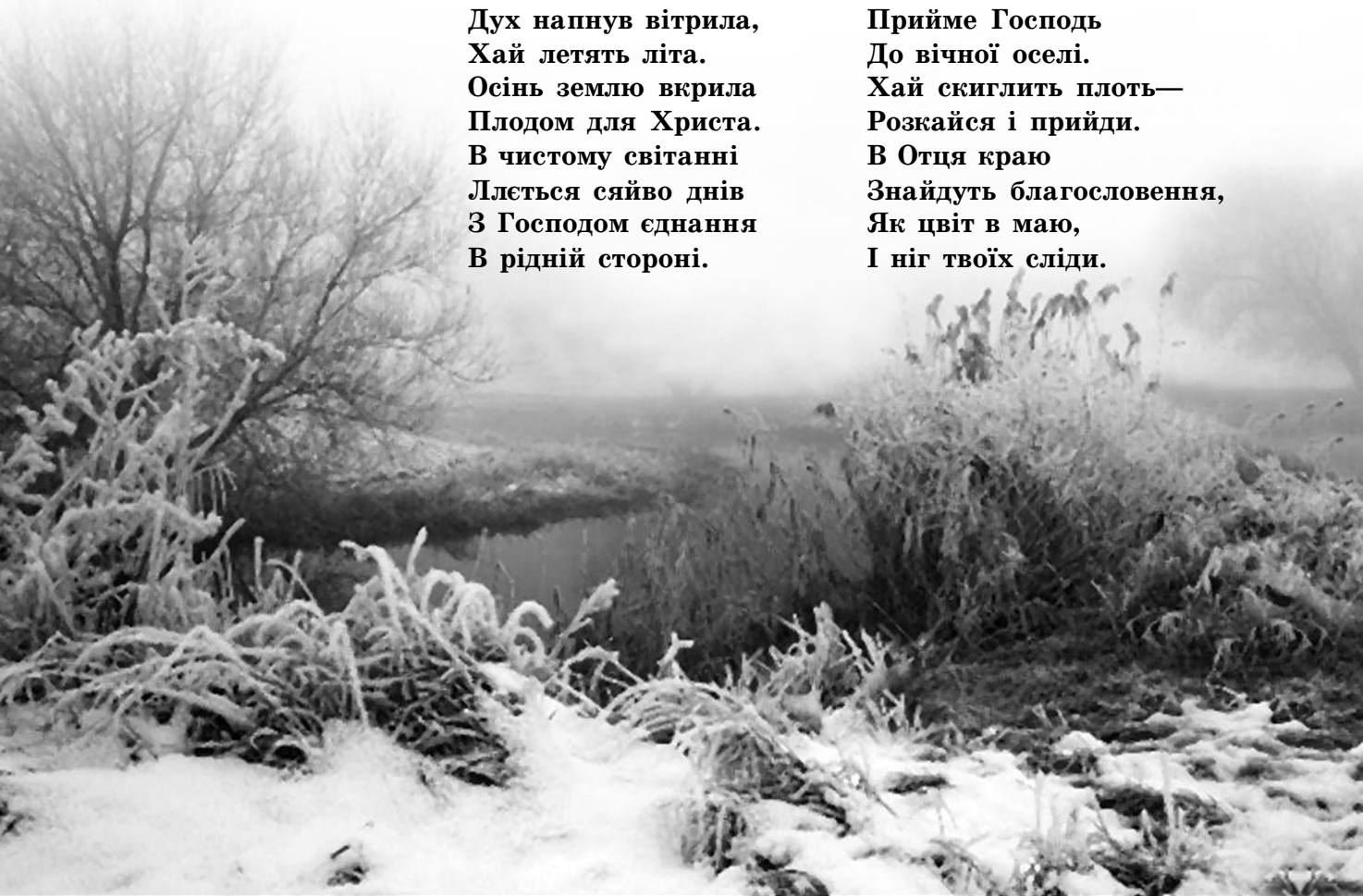
Прийме Господь

Прийме Господь
До вічної оселі.
Відходить плоть—
Тіла встають нові.
Горять-цвітуть
У серці дня постелі
І розтають
Завії снігові.

На чистім тлі
Нового неба зійде
Краса землі
Нової, у вінку,
Веселість днів
У юні душі прийде,
Плоди трудів
Зіллються у ріку.

Не буде меч
Плачу в серця вражати.
З покірних плеч
Голів вже не зітнуть,
Родить на страх
Не буде сина мати,
В серцець садах
Лиш мирти зацвітуть.

Прийме Господь
До вічної оселі.
Хай скиглить плоть—
Розкайся і прийди.
В Отця краю
Знайдуть благословення,
Як цвіт в маю,
І ніг твоїх сліди.

Сніжинки падають

Сніжинки падають на землю-матінку—
Під диво-ковдрою м'яке тепло.
Сніг світу крутить нам холодну
платівку—
В серцях вогнем палким горить вогонь.

Оливи доброї лампади сповнені,
У пломінь дихання живе спада.
Святого Духа нас гартують промені,
Сповняє силою Жива Вода.

Сніжинки падають на серце радісно—
Із нього вічністю Ісус зорить.
Хай в шиби стукає негода з заздрістю—
У домі сяєво палахкотить.

Розцвіли килими

Розцвіли килими чарівниці-зими,
Білі коні несуть в гривах казку,
Чистотою земля нивам душ промовля:
«Простеліть людям милість і ласку».

Хто зіткав ці зірки, прехолодні квітки,
Гори вистелив срібла сльозами,
Ці безмовні дива, що у душу зорять
Віри в Майстра світів промінцями?

О Творець дорогий, дивне світло творінь
Спонука Твого світла бажати,
Милосердя Твого, що в серцях поколінь,
Дозволя щирі перли збирати.

Хай святиться Твоє світлосайне ім'я,
Прийде Царство Твоє преласкаве,
Світ гармоній земних Твою
міць прославля,
Відкрива Твою велич і славу!

Євген ПОЛІЩУК

О, Отець Небесний, обніми мене!

Ти мене покликав, Господи Ісусе,
Простелило вічність небо осяйне.
Я до Твого слова серденьком горнуся,
О, Отець Небесний, обніми мене!

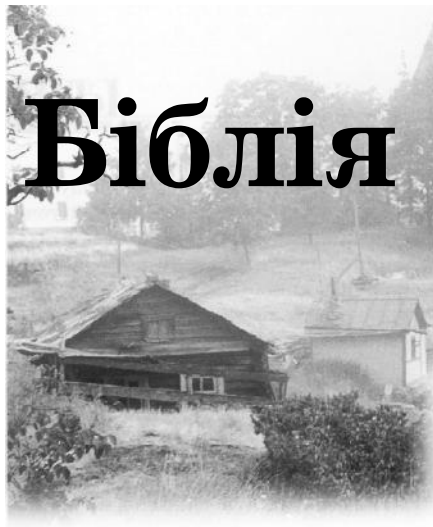
Сил прийняти Духа дай мені,
Любове,
Перелий Свій пломінь у мої пісні,
Через них всміхнися небом
барвінковим,
Плодом, щоб заграли дні мої земні.

Дня звіщати поклик дару
в Тебе прошу,
Мудрість хай небесна
в серці спалахне.
Я його за ласку лиш Тобі підношу.
О, Отець Небесний, обніми мене!

Євген ПОЛІЩУК народився 24 вересня 1950 року в селі Острожець Млинівського району Рівненської області. Після закінчення факультету романо-германської філології Чернівецького держуніверситету учителював на Хмельниччині і Рівненщині. Нині працює вчителем англійської мови в загальноосвітній школі села Острожець. Після навернення до Христа, в 1990 році, захопився в християнську поезію і почав писати вірші. Деякі з віршів покладено на музику і виконуються християнським гуртом «Відродження».

Жодна наука немає стільки доказів, як вчення Біблії.
Ісаак Ньютон, англійський вчений (1643-1727)

Біблія в хліві

Як і більшість радянських людей, доктора фізико-математичних наук Бориса Доценка з самого дитинства виховували в дусі «наукового атеїзму», яким, за його словами, він був «просякнутий до мозку кісток». Однак з часом допитливість привела його до відкриття, що Всесвіт створений Творцем. Зміна його світогляду сталася після трьох зустрічей з Біблією. Перший раз це трапилося в Україні, другий — в кабінеті ленінградського професора, третій — в готельному номері в Канаді. Чи збільшилася допитливість Бориса після того, як Бог-Творець відкрив йому Себе в Своїй Книзі?

Під час Другої світової війни я проживав у Сибіру. Життя було дуже тяжким. В п'ятнадцять років пішов працювати на завод, де виготовляли котли для електростанцій. Через вологість та вугільну куряву далі, як за десять кроків в цеху нічого не було видно. Їжі не вистачало, нам часто доводилося голодувати.

З дитинства я був дуже допитливий. Тому, опинившись в тяжких обставинах, я все частіше почав задавати для себе запитання: «Для чого ми живемо?» Я прочитав деякі твори Платона, і мене вразило ясне логічне

мислення грецького філософа. Але я був переконаний атеїст, просякнутий до мозку кісток атеїстичними ідеями.

В кінці війни наша сім'я переїхала в Україну, де я вступив до електротехнічного інституту.

Одного разу в гарячий і вологий серпневий день, коли я гостював у мого діда, я випадково забрів до старого хліва і заснув на копиці сіна. Прокинувшись, я зрозумів, що у сні скотився донизу і лежу біля грубої дощатої стіни. Спробувавши піднятися, я спіткнувся і побачив біля своїх ніг якісь старі папери. Нагнувшись, підняв декілька напівзотлілих журналів та книгу без обкладинки. Її листки, що пожовкли від часу, були вкриті письменами двома мовами. Одна з них видалася для мене дивною, але придивившись уважніше — я пізнав старослов'янський алфавіт. З протилежного боку книги був російський переклад тексту. Я прочитав: «Євангелія Господа нашого Ісуса Христа».

Таких книжок я в нашому будинку не бачив. Тому, сховавши книжку під сорочку, я пішов у свою кімнату і почав її читати.

Слова Івана: «Споконвіку було Слово, а слово в Бога було, і Бог було Слово» (Ів.1:1) відразу ж вкарбувалися в мою свідомість. Тут говорилося про те, що було спочатку, що лежало в основі всього. Але це повністю протирічило усьому, чого мене вчили. Тому з

психологічного погляду прочитане мене дуже схвилювало. Я читав далі — і мені все більше ставало не по собі. Раніше я думав, що слова: «Хто не з нами, той проти нас» першим сказав Сталін. Виявилось, що вони належать Ісусу Христу (Мт.12:30).

Велика заповідь Ісуса викликала в мене почуття розгубленості. Як можу я полюбити Бога і ближнього, коли Бога не існує? Внутрішньо я противився тому, що читав, але слова книги глибоко запали мені в душу.

Через два тижні Писання якимось незрозумілим чином зникло з моєї кімнати — і до цього дня не знаю, як і чому. Але те, що я прочитав, залишило в мені незабутнє враження. Вивчаючи в університеті фізику і математику, я не раз подумки повертався до того, що прочитав лише один раз.

Серед фундаментальних законів природи мене найбільше цікавив закон ентропії, який описував ймовірнісну поведінку частинок (молекул, атомів, електронів і т.д.) в будь-якій фізичній системі. Цей закон стверджує, що будь-яка замкнута фізична система наближається до теплової рівноваги і речовина в ній стає все більш неупорядкованою. (Одним з наслідків цього закону є те, що весь матеріальний світ давним-давно повинен був перетворитися в безформну хмару пилу).

Раптом мене осінило, що в світі повинна існувати надзвичайно потужна організуюча сила, яка протистоїть наростаючому хаосу, зберігаючи у

Всесвіті встановлений порядок. Ця сила повинна бути не матеріальною — інакше вона б також була не впорядкованою. Я прийшов до висновку, що ця сила повинна бути не тільки всемогутньою, але й всезнаючою. І тоді я зрозумів, що Бог є, що Він єдиний і що Він керує всім. Бо ж ніхто, навіть найблисучіші вчені, які працюють в прекрасних лабораторіях з найдосконалішим обладнанням, до цього часу не здатні скопіювати хоча б найпростішу живу клітину. Отже, Бог — Творець всього живого на Землі.

З Києва я переїхав до Ленінграда. Працюючи там над дисертацією, я побачив ще одну Біблію, причому у найнесподіванішому місці — в кабінеті всесвітньо відомого радянського вченого, тепер покійного члена-кореспондента АН СРСР Якова Френкеля. Я почав думати про те, яке місце повинен займати Бог в житті серйозного дослідника. Пам'ятаю, як мене вразило, що Френкель — блискучий фізик, який прекрасно знає закони природи, відкрито тримає Біблію в своїй бібліотеці.

Я почав звертатися до Бога.

В 1951 році в числі трьох кращих студентів мене направили в Московський державний університет, де я захистив дисертацію і, одержавши ступінь кандидата фізико-математичних наук, почав працювати в Академії Наук СРСР. Займаючись дослідженнями в галузі міжконтинентальних і космічних ракет, я весь час думав про те, що прочитав в Біблії, поступово зростаючи в своїй вірі.

Через декілька років я став шанованим вченим, працюючи в ядерній лабораторії Київського інституту фізики. Але я втратив віру в інше, навіть в себе. Це сталося, коли я дізнався, що мій батько і дружина регулярно доносять в КДБ про мою віру.

Одного разу мені стало так

погано, що я прийняв велику дозу снодійного.

Отямився я тільки в лікарні. Пам'ятаю, що єдиними моїми словами було: «Господи, нехай буде воля Твоя». Я залишився живим. Саме по собі це було відповіддю на мою молитву. Я вирішив набратися терпіння і чекати, щоб побачити, що приготовано мені Богом.

В 1966 році мене призначили начальником лабораторії. Це була велика честь. Незабаром після цього мене викликали в Москву, в Центральний Комітет Комуністичної Партії, і сказали, що я повинен летіти у відрядження в Канаду.

Через два дні я був в Канаді, в університеті провінції Альберта. Коли я розбирав свій багаж в готельному номері Едмонтоні, я виявив третю Біблію. Її, як я потім дізнався, залишили мені працівники «Гедеону», міжнародної місії, які безкоштовно роздають Біблії в готелях та інших громадських місцях.

Тремтячими руками я взяв Книгу. Вона відкрилася на першій сторінці Євангелії від Івана. Я пригадав те, що сталося зі мною 20 років назад в Україні, коли я вперше прочитав: «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово» (Ів. 1:1). З того часу я кожную вільну хвилину віддавав вивченню Слова Божого. Чи приймав я те, що читав? Так, приймав! Я просто ковтав сторінки Вічної Книги!

Я став християнином і незабаром був хрещений священиком в Едмонтоні, провінція Альберта.

Я швидко зрозумів, що стосунки з Ісусом Христом стали для мене набагато важливішими від кар'єри і батьківщини. Тому я залишився в Канаді і почав викладати фізику в школах і університетах.

Сьогодні я знаю, що Біблія — це найвеличніша книга,

яка розповідає віруючим про діла Божі.

Її правдивість буде остаточно доведена після повернення нашого Господа на землю.

Я вірю, що Бог — Творець всього існуючого, але це ще не все. Він незалежний і всемогутній. Він керує Всесвітом, зберігаючи порядок у всіх його частинах. Нам дуже важко адекватно зрозуміти Його стосунки з нашим світом, адже Бог не має нічого спільного з оточуючою нас реальністю, світом, в якому ми живемо і з яким знайомі.

Щоб зрозуміти це, розглянемо одну аналогію — наприклад, поведінку частинок металу в електричному полі. Їх рух залежить від дії електричних сил, але саме по собі електричне поле не є частиною системи, яка утворюється ними. Кожна з частинок ніби зберігає свою «індивідуальність». Так само поведінка людей обумовлена Божою волею, але кожен з нас до певного ступеня вільний у виборі рішень, які приймає. Аналогії ж, здатної дати правильне уявлення про дії Божого провидіння в житті віруючих, просто немає. Перефразовуючи Френсіса Бекона, можна сказати, що марновірство і егоцентризм обов'язково приводять до атеїзму, в той час як глибокі і об'єктивні дослідження — до віри в Бога. Тому я безмежно вдячний Йому за те, що Він тричі в різних місцях і в різний час вказав мені на Свою Книгу, яку Він заповідав усьому світу. Я також вдячний Йому за те, що Він дарував мені віру, завдяки якій я пізнав Його особисто і пережив на собі дію Його любові. Як професор, я хочу дати моїм студентам наукові знання. Але, що більш важливо для мене, я хочу допомогти їм стати людьми, які усвідомлюють свій обов'язок перед суспільством, перед світом, а головне, перед Самим Богом.

Чи думали ви, що майже все наше життя складається з чекань? А потім — зі спогадів та розчарувань?

Ми чекаємо народження дитини. Дитина чекає не дочекається, коли виросте. Закохані чекають, щоб з'єднатися навіки... Дівчина все чекає, коли ж зустрінеться коханий принц.

Ми чекаємо чоловіка з роботи. Чекаємо сина, який загулявся допізна, дочку, внука, годинами стоїмо біля вікна, прислухаючись до кроків за дверима. О, ці нічні тривожні чекання!

Чекаємо смерті, коли фізичний біль нестерпний. Чекаємо тих, хто пішов на війну, в море...

Чекання бувають різні: солодкі (ах, було б завжди так...), гіркі, руйнівні, порожні, а то й просто шкідливі. Хтось чекає особливого очищення від зустрічі з мистецтвом: побував у філармонії на хорошому концерті — і став кращим. Якби то так!

Чи багато у нас міражів? Напевно, так. І нешкідливих, порожніх і тих, які роз'їдають душу. Сказано: «Не мрійте про себе», а ми все літаємо під хмарами, проголошуємо подумки нічні монологи, в яких все чітко, логічно, а в житті все розсипається, як картковий будинок.

Але як прекрасно, що ми, віруючі, знаємо істину: Ісус Христос є Бог і мій особистий Спаситель. Ми маємо надію, яка не обманює і ніколи не посоромить. Надію та віру у викупну силу Голгофської жертви. Надію не на людину,

не на систему, не на мрії.

«Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людини не впало, те Бог приготував тим, хто любить Його!» (Кор. 2:9). Дійсно, неповторний момент, коли всі наші чекання та мрії виявляться нічим в порівнянні з тим, що ми побачимо та почуємо.

Ольга Колесова,
№ 2, 2000

«Бо як блискавка та вибігає зо сходу і з'являється аж до заходу, так буде і прихід Сина Людського» (Мт. 24:27).

Жодне творіння — чи це людина, чи тварина — не любить блискавки. Вона змушує падати на коліна навіть сильних мужчин. Вона наводить панічний страх на диких звірів. Підсвідомо ми знаємо, що блискавка — це грізна смертоносна сила. Язичники, які такі сліпі у своїх уявленнях про Бога, якоюсь мірою праві, приписуючи небесній блискавці Божественне походження. Тільки нерозумний сміється над грозою. Але коли настане подія, яку Христос, описуючи, порівнює з блискавкою, тоді буде не до сміху.

Останній день, про який пророкує Ісус, буде об'явлений величезною глобальною блискавкою, що буде видно від одного полюса Всесвіту до іншого. Другий прихід Ісуса буде найнесподіванішим ударом, який будь-коли відчувало людство. Якщо потоп за часів Ноя був жахливим, то другий прихід — в тисячу разів жахливіший. Ніякий атомний вибух, вчинений рукою людини, не буде вселяти такого страху і не викличе такої за-

гальної тиші, як з'явлення Сина Людського на хмарах.

Ніколи ще людство не спало таким мертвим сном стосовно Божого суду, як тепер. У нашого віку пішла обертом голова від вихору безкінечних порожніх розваг.

Той факт, що Бог попередив нас про настання особливого дня — дня з'явлення неймовірної блискавки, попередив про день, не вказавши його дати, є найкращим доказом того, що краще нам «пильнувати та молитися» тепер та кожного дня, щоб він не застав нас неждано.

Людина, яка знає, що на її дім ось-ось налетить смерч, живе зовсім по-іншому, ніж людина, яка не знає цього. Така різниця між віруючим та невіруючим. Віруючий, як Ной, кожного дня чекає суду Божого. Очі його спрямовані не тільки на світ, але й на небеса. Віруючий дивиться вгору і знає, що його вибавлення наближається з кожним днем. Він знає, що буде спалах блискавки!

М. Робертс,
№ 6, 2000

Чи ви чули що-небудь про християнську таблетку? Це такий чудесний засіб, який допомагає позбутися всіх без винятку проблем. Якщо в нас щось заболить, то достатньо прийняти її — і хвороба пропаде. Якщо в нас невдачі на роботі, то і тут допоможе християнська таблетка: одна чи дві дози вирішать всі проблеми. Не клеїться щось в сім'ї або в особистому житті, проблеми з грішми — у всіх випадках приймайте християнську таблетку. Чому християнську? Тому що вона діє тільки на християн. Для решти людей — некорисна. Що ж це за таблетка така?

Ми, християни, дуже часто, коли в нашому житті з'являються проблеми, приходимо в молитві до Бога і просимо Його: «Боже, допоможи!» Бог відповідає нам через проповідника в церкві: «Щоб вирішилися проблеми, тобі треба виконувати заповіді і відмовитися від своїх гріховних звичок». Ми згоджуємося, але з якихось причин нічого не міняємо в своєму житті. Після цього знову просимо: «Боже, мої проблеми не тільки не зникають, але навіть їх більшає. Допоможи мені». Тоді Бог говорить до нас через Біблію: «Навчися прощати, а не судити». Почувши це, ми знову не робимо висновків і знову благаємо: «Боже, допоможи!!! Зроби чудо! Дай християнську таблетку, яка поверне радість, без будь-яких зусиль дасть змогу жити щасливо!»

Але зупинімося. Християнської таблетки в природі не існує, так само, як немає чудесного універсального «християнського» засобу від усіх проблем. Коли ми звертаємося до Бога за чудом, якою християнською таблеткою, то звучить така відповідь: «Чого ви кличете Мене: «Господи! Господи!» і не робите того, що я кажу?» (Лк. 6:46). Біблія не обіцяє нам, що, як тільки ми станемо християнами, всі наші проблеми зникнуть. Проте Біблія дуже чітко говорить, що в нашому житті проблем буде значно менше, якщо ми навчимося виконувати заповіді Ісуса Христа (Лк. 6:47-49).

Християнство не зводиться до якоїсь християнської таблетки, але воно все-таки дає досить простий, зрозумілий і доступний рецепт, який дійсно допомагає вирішувати проблеми. І цей рецепт — виконання заповідей.

Олександр Плясовських,
№1, 2001

Обнародувані нові статистичні дані щодо релігійних організацій України

2000 рік став рекордним для України за кількістю релігійних організацій. Згідно статистичного звіту, опублікованого Державним комітетом у справах релігій, протягом 2000 року в країні з'явилося 17776 нових релігійних організацій.

Число зареєстрованих релігійних організацій досягло 23400, плюс 1094 релігійні організації, що діють без реєстрації, що дозволено українським законодавством. Тепер на одну общину припадає, в середньому, 2000 членів. Хоча ця цифра дуже відрізняється в залежності від регіонів. Якщо у Тернопільській області на одну громаду припадає 730 чоловік, то в Дніпропетровській — 5 з половиною тисяч. З кінця 1990 років число релігійних організацій збільшується за рахунок Центру та Сходу України. В минулому році найбільше нових релігійних громад з'явилося в Донецькій області, найменше — в Івано-Франківській. Більше третини всього приросту склали протестантські громади.

Протягом 2000 року з'явилося 27 нових монастирів, 5 духовних навчальних закладів, 500 недільних шкіл.

Згідно цих статистичних даних Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської (п'ятидесятників) нараховує 1066 зареєстрованих громад та 130 громад, які діють без реєстрації, 48 місій, 11 навчальних закладів, 1569 священнослужителів, 647 недільних шкіл, 713 молитовних будинків (ще 96 будується). Інших зареєстрованих п'ятидесятницьких громад нараховується 304, незареєстрованих — 122.

Серед протестантських церков найбільше громад нараховує Всеукраїнський союз об'єднань євангельських християн-баптистів — 2033 зареєстрованих та 101 незареєстровану.

Шаріат в Нігерії

Німецького проповідника Рейхарда Бонке попросили не проводити зібрання на території північних штатів Нігерії. З 26 листопада там діє ісламський закон — Шаріат. Зібрання проводилися в Лагосі, на них були присутні 1 мільйон чоловік. Попередній візит Бонке закінчився дводенним бунтом мусульман.

«Ми не збираємося сидіти, склавши руки, і дивитися, як ворог Шаріату орудує в нашій країні», — заявив Ібрагім Кабо, представник консульства Улама. Представники християнської організації налаштовані рішуче і не збираються міняти свої плани.

Поки що нігерійським християнам живеться нелегко. Ім важко заробляти на життя, вони не можуть користуватися громадським транспортом. Під дію закону підпали і багато нерелігійних організацій та компаній. Багато підприємців вирішили залишити країну.

Ісламське право, яке введено на півночі Нігерії, продовжує поглиблювати релігійні протиріччя всередині цієї країни, яка займає перше місце в Африці за кількістю населення (115 млн). Згідно статистичних даних, іслам сповідують трохи більше половини нігерійців, християнство — 45%. Решта жителів країни притримується місцевих традиційних культів.

Як людина

ДУМАЄ

Контролювати мислення — це одна із найважливіших потреб, з якими має справу християнин. Те, як він використовує свій розум, неминуче визначає і напрям його життя і схильності характеру. Позитивно спрямоване, богоугодне мислення (Сол. 4:8) веде до позитивних результатів. Нечисте мислення неминуче веде до непорядної поведінки. Тому Біблія каже: «... бо як у душі своїй він обраховує, такий є» (Пр. 23:7).

Наймудріший чоловік в історії людства сказав: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Пр. 4:23). Незважаючи на те, що «серце» вживається тут в ширшому значенні, ніж «розум», хороший зміст цього вірша все-одно зберігається, якщо замінити «серце» «розумом»: «Стій на сторожі свого розуму, бо з нього — джерело життя». Думки — джерело, з якого витікає більшість наших вчинків. Тримавши під контролем джерело, ми тим самим контролюємо потік, який із нього витікає.

Десята заповідь

Те, що в одній із десяти заповідей мова йде про розумову діяльність, має немало-важне значення. «Не бажай...» (Вихід 20:17).

Бажання — продукт діяльності розуму. Це потреба володіти чимось, що не відповідає волі Божій. Бог каже: «Не бажай». Ця заповідь переконала і серце Савла тарсянина. Він завжди гордився своїм зовні пристойним життям. Він ніколи не робив великих гріхів. Але коли він усвідомив суть десятої заповіді, йому стало ясно, що злі думки є гріхом тією ж мірою, що і злі діла. Поміркувавши над способом свого мислення, він глибоко усвідомив власну гріховність (Рим. 7:7-11).

Як діє гріх?

Яків гостро розуміє психо-

логію гріха, коли каже: «Випробуваний, хай не каже ніхто: «Я від Бога спокушуваний». Бо Бог злом не спокушується, і нікого Він Сам не спокушує. Але кожен спокушується, як надиться й зводиться пожадливістю власною. Пожадливість по тому, зачавши, народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть» (Як. 1:13-15).

Гріх порівнюється тут з циклом життя людини. Спочатку відбувається зачаття. Потім народжується дитя. Воно росте до повної зрілості. За цим іде смерть. Так само і з гріхом. Спочатку він зароджується в думках людини. Потім починається дія. Дія перетворюється у звичку. В кінцевому результаті вона приводить до смерті. Це варто розуміти так: довго роздумуючи про гріх, ми рано чи пізно зробимо його. Чи як хтось сказав:

Посій думки —

пожнеш вчинок.

Посій вчинок —

пожнеш звичку.

Посій звичку —

пожнеш характер.

Посій характер —

пожнеш долю.

В період Свого відкритого служіння Господь Ісус також наголошував на великому значенні помислів. Одного разу Він прикликав до Себе групу юдеїв, щоб це пояснити. Ці люди нарочито суворо ставилися до виконання всіх зовнішніх постанов, але були дуже нерішучі в питаннях, які торкаються внутрішньої людини. Закон Мойсея говорив, що вживаючи в їжу свинину, м'ясо крабів, зайців і т.д., вони заплямують себе. Фактично, ці продукти харчування робили людину формально нечистою, поки вона перебувала під владою закону.

Ісус проголошував скасування цього становища, пояснюючи, що не продукти харчування занечищують людину, але злі думки (Мр. 7:14-23).

Часто доводиться чути, як

люди виправдовують свої грішні думки святенницькими поясненнями. Такими, наприклад: «Не можна запобігти, щоб птахи сідали тобі на голову. Але можна запобігти, щоб вони не звивали собі там гнізда». Іншими словами, спокуси, які мимоволі приходять нам в голову, не є грішними; гріх, мовляв, в тому, що ми запрошуємо їх і починаємо говорити з ними. Але тоді виникає питання: «Якщо вони не грішні, то, значить, чисті і святі?» Єдиною можливою відповіддю на це є, звичайно, наступне: всяка грішна і похитлива думка, навмисна чи ненавмисна, є оскверненням і має бути засуджена і очищена кров'ю Христа. Неможливо жити в цьому світі, не отруюючись постійно колючими рекламами, непристойною мовою й іншими засобами мимовільного осквернення думок. Єдиним засобом проти цього є негайне визнання думки як нечистої і негайне її відкинення і вигнання.

Ніколи навіть не думайте про це

Ісус наголошував на небезпеці злих думок і в Нагірній проповіді (Мт. 5:21-22, 27-28).

Закон наголошує: «Не вбивай!», але Ісус каже: «Навіть не думай про вбивство». Чому? Тому що ти ніколи не зробиш його, якщо не будеш думати про нього. Закон стверджує: «Не чини перелюбу!», а Ісус каже: «Не дивись на жінку з пожадливістю». Чому Він говорить так? Тому що тоді дія стає навмисною. Але якщо ти відразу ж відкинеш думку, тобі ніколи не доведеться розкаюватися за зроблений проступок.

В Першому посланні апостол Іван повторює ті ж принципи: «Кожен, хто ненавидить брата свого, той душоуб. А ви знаєте, що жоден душоуб не має вічного життя, що в нім перебувало б» (1Ів. 3:15).

Якщо ми вважаємо перебільшенням, коли про нена-

висть говорять як про вбивство, то треба подумати про те, що ці двоє зв'язані один з одним як бажання і його виконання, як причина і наслідок. Ненависть — це вбивство в стадії зародження. Де немає ніякої злоби і неприборканого гніву, там немає і вбивства.

Людський розум загадковий і неймовірно чудовий. Він подібний до військового штабу, із якого виходять всі накази. Розум наказує руці взяти олівець і писати. Він і визначає, що треба писати.

Більшість з нас сприймає розум як щось цілком очевидне. Але Біблія ясно вчить, що здатність думати дана нам Богом, і Він робить нас відповідальними за це. Кожний з нас подібний до царя, який керує неосяжно складним царством — царством думок. При цьому кожний із нас відповідає за те, що він думає. Цю здатність ми можемо використати на добро і на зло, на гідну і негідну мету. Ми можемо контролювати свої думки.

Хороше в розумі

Тут я маю на увазі його потенціал до добра. Я, наприклад, думаю про Генделя, який сів і написав ораторію «Месія». Музика настільки зрослася зі словами, що я вже не можу читати текст без того, щоб подумки не чути музичного супроводу. Увесь твір несе відбиток великої духовної проникливості, так що я іноді запитую себе, чи не počуємо ми ту ораторію і в небі.

Я думаю про дисциплінований розум англійського поета Мільтона, про старанну працю, яка продовжувалася годинами, і про закінчений шедевр «Загублений рай». Який вклад в літературу він вніс!

Або, щоб привести приклад з нашого часу, я думаю про всіх тих, хто присвятив свій розум плануванню і

здійсненню космічних польотів на Місяць. Яка далекоглядність, які здібності, яка точність!

Потенціал до зла

Але потім ми думаємо про здатність розуму творити зло. Ми думаємо про жорстоких тиранів з їхніми камерами тортур, концентраційними таборами, їхніми газовими камерами та печами.

Ми думаємо про людей, які присвятили свій талант для того, щоб звести з дороги віри інших, — таких, як Вольтер, Том Пейн, Інгерзоль. Бог дав їм світлий розум, а вони продали свій розум пропаганді агностицизму та невір'я.

Ми думаємо про людей, які друкують порнографію. Що це за спосіб використання свого розуму? Рознощики бруду, забруднювачі оточуючих, пропагандисти нечистоти та збочення.

А також ми думаємо про величезний потенціал кожного розуму задумувати зло. Нікому з нас не хотілося б

цілу годину бути на очах у всіх з плакатом, на якому б красувалася думка, яка переслідує нас уже тиждень. Всі ми знаємо, на які темні стежки гріха може завести нас розум; туди, куди не може зайти жоден людський погляд. Він здатний нашіптувати різні ситуації, торкається заборонених стосунків. Якби ми несподівано застали одного з наших друзів за такими справами, ми б засудили його справедливим гнівом. Але, залишившись наодинці, можливо, в темноті, де ніхто нас не бачить, ми здатні подумки переживати ту ж саму непристойну та аморальну поведінку, і не відчувати відрази. Не маючи перешкод з боку часу та простору, наші думки можуть перенести нас куди завгодно, дати можливість перебувати з будь-якою особою чи особами і зробити все, що бажає наше серце. Жахливо подумати про всі духовні наслідки, які можуть викликати думки віруючого. Якщо цим можливостям розуму постійно давати волю, то наслідки будуть катастрофічними.

Діяти рішуче

Суть справи така: потрібно спрямовувати удари сокири в корінь дерева. Потрібно мати готовність найрішучіше керувати думками.

Для тих, хто ще не спасений, першим кроком є навернення. Через віру в Господа Ісуса треба народитися наново. Тільки тоді людина набуває сили Духа Святого, Який вселяється в неї, щоб рішуче виступити проти нечистих думок.

О. Роден, «Мислитель»

Християнам рекомендуємо зробити такі кроки:

По-перше, ми повинні в молитві все принести до Господа. Слова Давида «серце чисте створи мені, Боже, і тривалого Духа в моєму нутрі віднови» (Пс. 50:12) підходять кожному з нас. Ці слова є частиною сповіді Давида після того, як він вчинив подвійний гріх — перелюб та вбивство. Я бачу в них свідчення того, що його гріхи почалися з безконтрольних думок.

По-друге, кожную думку потрібно оцінювати так, нібито ми знаходимося у присутності Христа. Вирішальною перевіркою наших думок та вчинків є питання, якими вони є у Його присутності (2 Кор. 10:5). Кожну думку, яку Христос вважає поганою, нам потрібно визнати як гріх. Чи ми йдемо по вулиці, їдемо в автомобілі чи перебуваємо ще десь, ми повинні там же признатися про гріховні думки Богові. І, звичайно ж, ми повинні викинути їх з нашої голови (Пр. 28:13).

Загалом це означає, що ми повинні вчитися тисячу разів на день казати: «Ні!»

Крім того, нам потрібно постійно працювати для Господа. Хвилини бездіяльності після того, як тіло отримало їжу та відпочинок, є небезпечними. В житті постійного служіння Богові захована надзвичайна безпека та захист. Людина, яка навчилася дорожити своїм часом, відчуває менше проблем з невмисними думками. «Поклади свої чини на Господа, і будуть поставлені міцно думки твої» (Пр. 16:3).

«Наостанку, браття, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це!» (Фил. 4:8).

В. Макдональд

Господарем Білого Дому став протестант

Джордж Буш-молодший — третій президент США, який належить до протестантської Методистської церкви. До цього президентами-методистами були Вільям Маккінлі та Рутфорд Хейз. Методистом є і новий віце-президент США Річард Чейні.

Буш та його дружина Лора викладали у недільній школі і брали участь у добродійній діяльності методистської церкви. За свідченнями одного з методистських єпископів Техасу, Буш приділяв багато уваги поліпшенню координації між релігійними грома-

дами та державними програмами, але послідовно відстоював принцип відокремлення церкви від держави.

Буш поділяє негативне ставлення своєї Церкви до клонування людини та гомосексуальних шлюбів. Разом з тим він виступає за збереження смертної кари та проти абортів, за винятком тих випадків, коли дітонародження загрожує життю матері. (Методистська церква засуджує смертну кару і не вимагає заборони абортів). Буш займає не менш жорстку, ніж методисти позицію щодо контролю над продажем зброї населенню.

Сам Буш сказав, що насіння, яке привело його до рішення висунути свою кандидатуру на пост президента, було посіяне Біллі Гремом. Саме його слова спонукали до змін у серці Буша. «Це були не тільки його слова, але і сила, яку він звільняв, його дружні, люблячі манери, що відображали Ісуса так ясно. Я завжди був релігійною людиною, але в той момент знову віддав своє серце Ісусу. Я пізнав силу молитви і просив у Бога мудрості, терпіння і розуміння. Я знаю, що віра може бути неправильно витлумачена у політичному процесі. Я бажаю жити вірою, а не хвалитися нею. Віра змінює життя. Для того, щоб змінити нашу культуру, серця, душі, свідомість повинна бути повністю змінена. Уряд може дати фінанси, але він не може дати надії в наші серця чи сенсу життя. Та оновленні серця змінюють суспільство».

Під час інавгураційного богослужіння у Вашингтоні 21 січня за нового президента молилися рабин, православний і католицький єпископи та цілий ряд протестантських пасторів. Очолив інавгураційну молитву Франклін Грем — син знаменитого євангеліста Біллі Грема. Раніше планувалося, що зробить це саме Грем-старший, але він не зміг бути присутнім на богослужінні через стан здоров'я та похилий вік.

Перша в історії США інавгураційна молитва відбулася 30 квітня 1789 року в капелі св. Павла у Нью-Йорку і була присвячена вступу на посаду президента Джорджа Вашингтона. Після перерви традиція інавгураційних богослужінь була відновлена у 1933 році президентом Франкліном Рузвельтом.

Право на Життя

Вмалювничому куточку України, в перлині лісостепової зони — там, де протікає річка Синюха з прозорою блакитною водою, хлюпочуться голубі хвилі ставків, росте ліс Зелена Брама, де безкраї неозорі лани, золоті ниви, високі скелі, глибокі яри, духмяні квітучі сади та доброзичливі люди — розкинувся благословенний Богом край Новоархангельщини Кіровоградської області... Я там народився і ріс. Там проминули незабутні золоті роки мого дитинства.

Дитинство мені запам'яталося ніжною турботою про мене моїх батьків та старших братів і сестер, які носили мене на своїх руках і знайомили із навколишнім світом. Незабутнім у моїй пам'яті залишилося моє спілкування з друзями, однолітками, односельчанами. Хвилі моєї пам'яті відносять знову і знову мій човен спогадів у ті осяяні сонцем роки моїх ранкових світанків.

У батьківському саду росла найвища за всі

дерева в селі шовковиця. На ній була, як на мене, найкраща гойдалка, від злетів на якій перехоплювало подих. Дуже добре було в дитинстві жити в затишку батьківського гнізда, спати влітку на свіжому запашному сні з братами та сестрами просто зоряного неба, в якому прямо над самісінькою головою висів золотий серп місяця і так приємно і лагідно всміхалися срібні зорі.

Я так любив дивитися в небо, в прозору голубу безодню і на білих пір'їнах хмар летіти далеко-далеко... А там, де небо ніби сходиться з землею, мені чомусь вірилося, що можна потрапити на цей блакитний купол, яким накрита земля. І в дитинстві я не один раз вирушав в такі навколосвітні мандрівки, з яких мене повертали батьки чи старші брати, сестри, односельчани...

Високі снігові замети взимку, бурхлива весняна повінь, літнє сонце, золоті барви осені і любов до мене моїх рідних завжди зі мною в моєму житті.

Мама працювала вчителькою і прищепила мені любов до книг і навчання. Батько тримав бджіл — домашню пасіку. І тому я інколи усміхаюсь і кажу, що в мене було медове дитинство.

Та чомусь з роками я все частіше помічав якийсь свій невлотимий внутрішній розлад з навколишнім світом і власним життям. Я відчував, що хтось краде моє право на власне життя і щастя. Життя було прекрасним, але якийсь невимовний душевний біль, глибоке почуття самотності в цьому світі змушувало мене задумуватися над сенсом життя і його метою. Від нездійснених бажань рвалося серце. Дійсність мене пекла вогнем жалкої кропиви. Злоба світу — ніби ніж в серце. В грудях з'явилася рана, яка ятрилася впродовж багатьох років. На питання «Чому?» я не знаходив відповіді. До мене підступав відчай і холодний подих смерті. Все було настільки реально і так близько, ніби очі в очі... Що я можу і чи маю право щось більше сказати?.. Кожна людина, мабуть, хоч раз пережила подібні відчуття. Про це я вже знаю як з власного досвіду, так і зі свідчень багатьох людей. У кожного в житті свій келих відчаю, своя гроза, грім і блискавка. Це вже я тепер вірю, розумію і знаю, що моя сутність шукала зустрічі з Богом — Творцем Всесвіту, але хтось украв моє право на цю зустріч...

Так трапилось, що мій батько, який був вельмишановною людиною, покінчив своє життя самогубством. І це все сталося там, в ріднім саду, де зеленіла старезна груша. В нього також хтось у свій час украв право на життя і власне щастя.

Я був на той час одинадцятирічним хлопчиком. Це була велика трагедія в нашій родині. Побачена мною картина на все життя, мов лезо, врізалась в пам'ять. Хоронили батька на мій день народження... Колись у дитинстві я плакав, коли падав і розбивав коліна і лікті, а тепер я ридаю, і сльози градом котилися з моїх очей.

Багато років мене мучили жахливі сни, нав'язливі думки, які отруювали молоде життя, — все поставало перед очима знов і знов. Мені довелося відчувати душевне пекло тут, на землі. Смерть близьких, рідних, друзів дитинства, самогубства, нещасні випадки, трагічний похід молодих людей в долину смерті, нерозділене кохання — це мене чомусь сильно вражало. Крик душі перетворювався на стогін. Від власного безсилля опускалися руки.

Закінчивши середню школу, я вступив навчатися на історичний факультет Одеського університету. Збагатив свою пам'ять різними знаннями, але справжньої правди життя я ще не знав. Після закінчення працював вчителем історії та географії. Був переможцем район-

ного конкурсу «Вчитель року». Брав активну участь в художній самодіяльності. Працював спеціалістом з навчально-методичних питань в управлінні соціального захисту населення. Доводилося зустрічатися з різними людьми різних категорій населення. Як багато людей з понівеченим гріхом життям. Що не життя, то як не драма, то трагедія чи комедія. Та я вірю і знаю, що є вихід із будь-якого становища, і його дарує Ісус Христос.

Покійний батько за життя був комуністом. Біблії вдома не мали, та й це в ті роки було небезпечно. Вірити в Бога забороняли як у школі, так і вдома. Мама колись, було, казала, що тих людей, які по-справжньому вірять в Ісуса Христа, запроторювали в тюрми. На вулиці говорили, що хто прочитає Біблію, той може позбутися розуму і стати божевільним, хоча насправді все було навпаки. Інколи в життєвих проблемах доводилося задихатися, ніби в заростях цикути, але серед усього цього я відчував якісь особливі обійми Неземної Любові. Я не розумів, що зі мною діється, але було дуже радісно і добре на серці. І так хотілося жити і купатися у хвилях цієї небесної радості. Я вірю, що це Божа любов своїми лебединими крилами огортала мене і тулила до свого серця. Я мав якусь велику вартість в очах Господніх і Дух Святий вів мене до Ісуса.

За характером я відношу себе до дуже допитливих людей, яким все цікаво, все хочеться самому побачити, почути, поспробувати, пізнати. У школі був атеїстичний гурток, і мені доручили його проводити. Я дуже захопився питаннями світобачення. Дирекція попереджувала: дивись, щоб ще сам не почав вірити в Бога. А я шукав змісту, мети життя взагалі і конкретно свого. Я бачив, що те, про що говорилося в атеїстичних книгах, у дійсності не відповідає реальному стану речей. Я хотів пізнати Істину, я шукав Бога, хоча Він вже давно обіймав мене Своєю Батьківською любов'ю. Під час історичних екскурсій мені доводилося бувати в різних церквах, храмах, костелах, синагогах, кірхах, мечеті, монастирях. Була можливість зустрітися десь на вулиці чи в дорозі з представниками різних віросповідань. Знайомився з проповідями на радіо та телебаченні. Особливо подобалися проповіді по радіо пастора Івана Зінчика.

Цікавився, хто такі віруючі люди, в Кого вони вірять і як ведуть своє життя. Дуже хотів мати Біблію, щоб самому прочитати, що в ній пишеться. Мені хотілося знати правду не з атеїстичних книг, де був підтасований набір цитат, які інтерпретувалися авторами так, як вигідно їм. Мені хотілося особисто познайомитися з першоджерелом.

Калейдоскоп спогадів. ...Одного разу в рай-

центрі, де я був на якійсь виробничій нараді, побачив оголошення про те, що ввечері має відбутись євангелізаційне богослужіння, яке мали проводити гості з Одеси та США. Я цілий день чекав, коли розпочнеться це зібрання. Давно вже поїхав останній автобус до місця мого проживання. Та я почув і побачив те, що бажав. Мені подарували Новий Заповіт. Ввечері була травнева гроза. Йти додому навпростець мені було близько 10-ти км полями, посадками, балками. Я роззுவся і, як в дитинстві, босий по розмоклій землі повертався туди, де мене чекали. Дихав свіжим дощовим повітрям, дивився на зоряне небо, ловив губами краплини дощу, співав пісні про Бога — і так радісно було в моїй душі.

Першою до Ісуса прийшла моя старша сестра Катя, за яку я щиро дякую Богові. Це вона в дитинстві так часто носила мене на руках. Це вона зробила стільки подарунків мені у житті, серед яких була й

гітара, на якій акомпаную своїм пісням, що й стало однією з причин моєї зустрічі з майбутньою дружиною. Сестра Катя і її сім'я завжди спішили мені на допомогу. Коли я помирав і моє життя, ще не встигнувши розгорітись, згасало, мов у небі метеорит, всі гуртом витягували мене зі смертельного виру, який трапився мені на дорогах життя. За мене, коли я ще не знав Бога, молилася вона і віруючі Казанківської церкви.

А покався я так.

У містечко, де я жив і працював, приїхали на євангелізаційне богослужіння віруючі брати та сестри з міст Одеса, Первомайськ, Балта. Зійшлися місцеві люди, які визнавали Ісуса Христа Господом. У цей день так трапилося, що в нашій місцевості був похорон — трагічно пішов із життя молодий чоловік — батько малолітніх дітей. Багато людей прийшло послухати про Ісуса. Серед них був і я. Служіння відбувалося десь з 12-ої години дня і до самісінького заходу сонця. Що я тільки пережив! Моя душа, нарешті, почула справжню правду про життя, яким є Ісус Христос! Було так радісно і легко на душі і в серці.

Моя душа співала. Я радів, сміявся і плакав... Я отримав назад своє право на життя! І коли я почув голос Ісуса Христа: «Іди до Мене і Я заспокою тебе», — здавалося, що небо відкрилось і Неземна Любов огорнула моє серце й життя так міцно і ніжно, що я відчув себе невагомим і ніби полетів на невидимих крилах...

Хрещення Святим Духом з ознакою інших мов я отримав у день свого народження — і знову я пережив великі Господні благословення. Так хотілося молитися і молитися, а небесна радість пронизувала мене з голови до п'ят. Я знову купався в теплих і добрих хвилях благодаті

Божого Сина Ісуса Христа. Я отримав силу для свідчення від самого Бога...

Переживши рясні Божі благословення: покаєння, спасіння, народження згори, хрещення Святим Духом — я прийняв водне хрещення.

Книгу Біблію мені вручив на дорозі Одеса — Київ один місіонер.

І тепер це моя найулюбленіша Книга. Божі слова — «...дорожчі від чистого золота, солодші від меду із стільника медового» (Псалом 19:10).

Господь подарував мені зустріч із ревною християнкою, яка співала іншими мовами, а також писала вірші та пісні для Божої слави. Вона — моя дружина і народила мені таких благословених діток, які вже змалку осяяні Господньою любов'ю і небесними благословеннями.

Віра в Ісуса Христа, неосяжна Божа любов запалила в мені десь там, у сердечній глибині, ту поетичну іскорку, з допомогою якої я славлю Ісуса. Неможливо передати словами те поетичне натхнення, яке сходить на мою душу, серце, тіло, думки, почуття — я відчуваю себе найщасливішою людиною на землі.

Шовковиці вже давно нема — її викорчували... Грушу зрубали і спалили. Відлетіло кудись у серпанкову далечінь моє щасливе і незабутнє дитинство. Та вічною є любов Ісуса Христа, яка освітила моє життя небесним сяйвом. А Дух Святий є моїм Утішителем і Вчителем.

*«Прийдіть до Мене, усі стурбовані та обтяжені, і Я вас заспокою!
Візьміть на себе ярмо Моє і навчійтеся від Мене, бо Я тихий і смиреннопокірливий, і знайдете спокій
душам своїм. Бо як ярмо Моє добре,
а тягар Мій неважкий!»
(Мт. 11:28-30).*

Не знаю, як далі складеться моє життя.
Можливо, щось зміниться, і я стану пасічником чи кимось іншим. Але я хочу бути завжди з Ісусом, читати і виконувати Слово Боже, наповнятися Святим Духом, служити Богові і свідчити у віршах про Його Любов.

Прекрасна в спеку вода з криниці:
П'єш — і не можеш її напиться.
Й таким життя для мене стало —
Я маю право, я маю право!
Я МАЮ ПРАВО НА ЖИТТЯ! В ІСУСІ ХРИСТІ!

Читаю, ти також маєш право на життя та щастя в Ісусі, тому що його подарував нам Господь! Скористайся ним!

Моє життя

«Я прийшов для того, щоб мали життя і мали з подостатком» (Ів.10:10).

«Я путь і істина, і життя» (Ів.14:6).

Життя, чому ти так невчасно
Сльозами сохнеш на очах?..
А в небі сонце світить ясно
І стрімко лине вгору птах!

Душа — обпечена коханням.
Безслізний день, безсонна ніч.
І серце, порване в бажаннях,
Яких здійснить в житті не зміг.

Де щастя, де ласкава доля —
Деся тут чи там у далині?..
Стискають груди, аж до болю,
Вірші мої, мої пісні...

А в грудях пломеніє рана —
Хто ж устроїв у серце ніж?!
Навіщо у житті так рано
Пізнав я муку протиріч?!

Несила витерпіти муки
І пережить страждання всі,
Які трояндами розлуки
Розквітли рясно у житті.

...Згасало сонце, ніби свічка.
А сльози капали, як віск.
І заглядала в очі вічність,
Й життя згубило сенс та зміст...

...Й моя чомусь мовчала ліра.
І серце кров'ю облилось...
Та дав мені життя без міри
Той з іменем — Ісус Христос.

Дотик неземної любові

На обличчі — усмішка, а в серці — печаль.
Чому сталося в житті так — не знаю.
Хто підписував вирок і вдарив печать?
Хто налив повний келих відчаю?..

Чому так у житті — не збагну:
Світить сонце, а в серці — злива.
І гіркий смак трави полину,
Й жити далі на світі несила.

Був недавно початок, а вже — кінець.
Що це: сон наяву чи чекання?
Ніжним подихом віє в саду вітерець —
Так, це ніч — темна ніч, ніч остання.

...Хтось на голову руку мені поклав —
Я відчув теплоту долоні.
«Я люблю тебе, чуєш, люблю», — сказав
І всю душу щастям наповнив.

Тріпотіло серце моє, мов птах,
Із очей рясно капали сльози.
Радість в грудях моїх, в очах.
І я ніби летіти в змозі.

Знаю я, Хто спасає в житті
І так лагідно дивиться в очі.
Він за мене помер на хресті.
Слава, слава Тобі, Авва, Отче!

*Юрій КИРИЛЮК,
поет, історик,
служитель церкви ХВЄ,
снт. Казанка,
Миколаївська обл.*

**Істина подібна до великого замку, в який ми дуже хочемо увійти,
хоча не можемо оглянути його без гіда. Біля входу ще сонячно та добре видно,
але як ми підемо далі, всередину, нам обов'язково потрібний хтось,
хто міг би супроводжувати нас, інакше ми заблудимося.
Дух Святий, Який досконало знає істину, готовий надати цю послугу
кожному віруючому.**

Чарльз СПЕРДЖЕН

МІСІОНЕРСЬКИМИ ДОРОГАМИ

На адресу місії «Голос надії» надійшов лист від місіонерів, які працюють у Нижньогородській області. В минулому ця область, що за радянських часів називалася Горьківською (яка символічна назва!), для тисяч християн була в буквальному значенні гіркою: тут знаходилися безліч таборів, за колючим дротом яких атеїзм намагався задушити євангельське вчення. Більшість християн встояла, не зламавшись у вірі, хоча багатьом довелося заплатити за це життям.

В наш час там продовжують духовну працю їхні діти. Ще на початку перебудови в Нижньогородську область з України приїхали місіонери. Хтось вже повернувся додому, а хтось продовжує трудитися. Серед проповідників Благої Вістки чимало ново-навернених, тих, хто покаявся кілька років тому. Тепер вони самі стають місіонерами.

Пропонуємо вашій увазі розповідь Ольги СОКОЛОВОЇ про місіонерські будні: з легким відтінком романтики, з перемогами та невдачами, радіщами та смутком. Ці молоді люди, як століття тому знамениті російські книгоноші, пішли з духовною літературою по селах області, не минаючи навіть забутих всіма напівживих «русских деревушек».

«Горьківські» дорожки
книгоноші

Мир вам!

Вітає Вас церква «Голос надії» з міста Сергача. Дякуємо Вам за цінний вантаж — духовні книги, — який ми отримали ще у січні минулого року. Ми в церкві вирішили зайти в кожну хату нашого міста та сіл району з проповіддю Євангелії. Багато довелося витерпіти книгоношам. Бачили сльози подяки на обличчях тих, хто отримав книгу, нас лаяли та гнали за ті ж книги. Сердечно дякуємо за них. Нехай воздасть Господь кожному: тим, хто писав книги, друкував, платив за послуги, оформлював митні документи, завантажував та розвантажувач їх, молився за Боже благословення для тих, хто буде їх отримувати.

Господь поблагословив наші дороги.

Село Богородське

Коли ми на велосипедах під'їжджали до села Богородське, наші серця тріпотіли. Як зустрінуть? Чи приймуть Слово Боже? Бабуся, яка жила в першій хаті, дуже привітно зустріла нас і зі сльозами в очах взяла книгу. Вилила свою душу, розказавши про проблеми в сім'ї. Після цієї зустрічі впевненість і бадьорість наповнили наші серця. Ходячи від хати до хати, побачили, що більша частина мешканців села має бажання висловити наболіле, має справу почути Слово Боже і отримати втіху від Господа.

В цьому селі відбудовується православний храм. Бригада будівельників залишила роботу і оточила нас, задаючи питання. Згадується бесіда з бабусею, яка приїхала з дочкою з далекого Братська, розчарована в усьому, насторожена, щоб не бути обманутою в черговий раз.

Але була особлива зустріч ще з однією бабусею, одинокою і неграмотною. Почувши про Слово Боже, вона шкодувала, що не зможе прочитати Його, і зі сльозми попросила

розповісти щось про Христа. Ми поділилися Благою Вісткою про визволення і прощення в Ісусі. В той день вона віддала своє серце Христу. Додому ми поверталися втомлені, але задоволені. Нехай благословить Господь, щоб імена ще багатьох були записані у Книгу Життя.

Село Кузьмінка

На вулиці хмурилося. Заморосив дощ. Велосипеди готові, книги запаковані. Але чи варто їхати в таку погоду? Після роздумів вирішили: «В дорогу!» Доїхали до села мокрі. На вулиці грязюка. Самі розумієте — сільська дорога. Та Господь наповнив радістю і миром наші серця. Першим нам зустрівся на дорозі незвичайний хлопець. Пізніше ми з ним познайомилися, його звуть Ванька. Він перевозив на візку дивної конструкції якісь речі. Взяв книгу, зустрівши нас знову, — взяв ще одну. Кожен раз, коли він проходив повз нас зі своїм візком, ми зустрічалися, як давні друзі.

Він говорив про себе, ми розповідали про Господа. Хоч і слухав Ванька уважно, але щоразу, раптом стрепенувшись, як наляканий горобець, вирушав далі у своїх справах. В цьому селі ми багато зустрічали людей, які говорили: «Ви не нашої віри». Дехто після бесід приймав Слово, але були й ті, хто зачиняв двері перед нами.

Велика милість Божа і любов, що прості і знатні могли чути про Христа. Академік, який приїхав на літо з Москви, жінка, яка втратила єдину доньку, сім'я, яка має багато книг, але не віддала життя Господу, — чи зустрінемося з ними на небесах, не знаємо, але туди їм дорога була звіщена.

Через грязюку ми не могли йти далі з велосипедами. Склали книги в сумки і залишили свій транспорт біля будинку однієї бабусі. Побачив

Ванька, де ми залишили свої велосипеди і, проходячи повз нас в черговий раз, весело посміхнувся. Потім були нові зустрічі. Бабусі, які з дитинства знають про Господа, православні. Спочатку були вороже налаштовані. Після бесіди Господь змінив їхні серця, і вони, пригостивши яблуками, благословили нас в дорогу. Коли пройшли будинків познайомилися з однією чудовою жінкою. Вона зустріла нас суворо, допитувалася, хто нас послав, з якою метою, в що ми віримо, скільки нам платять. Після напруженого діалогу ми збиралися йти, але нежданно вона простягла руку і взяла книгу. Її серце відкрилося для Христа. Стала задавати багато запитань, позначала в Новому Заповіті місця, які ми читали для неї. Час минав непомітно. Її не можна було зупинити. Після запитань вона розповіла про своє життя, як її обманув один хлопець — знаменитий злодій в Кузьминці. Все краде у знайомих і в рідних. Прийде в гості, візьме — і не признається. За її описом ми впізнали Ваньку. Сказали цій жінці, що Бог міняє серця. Коли вона дізналася, що Іван бачив, де ми сховали велосипеди, розсміялася: «Поїдете додому на автобусі або пішки підете». Зайшовши в останні хати, де люди радо брали Слово Боже, ми вирушили до велосипедів.

Це саме був час, коли пасухи приганяли корів з пасовища. Всі селяни зібралися, щоб забрати свою худобу. Була серед тих селян і наша знайома. Коли вона побачила, що ми взяли велосипеди і вирушаємо додому, сказала: «Так, з вами Бог є».

Село Мігіно

Автобус зупинився. На пагорбі розкинулося невелике село. Ми, помолившись, вирушили в дорогу. Багато хат були порожні. Там, де жили,

брали книгу, говорили «Спасибі» і зачиняли двері. Після розпитувань і дискусій, було навіть якось незвично так роздавати книги. На одній з вулиць зустріли жінку, яка колись перебувала у лікарні. Вона пізнала нас. «Ви приходили до нас у відділення,

дорогу на карті. Знали, що треба запастися продуктами, тому що це буде довга прогулянка. Молилися і не могли собі уявити, що доведеться зустріти. Вдалині від центральних і шумних доріг, в глибинці, загубилося два маленьких сільця — Красна Пустинь

співали і дарували книги. В мене все є. Хочу приїхати до вас на зібрання». Це була найдовша розмова. Потім ми постукали в один дім. Двері відчинили не скоро. Одинок хвора бабуса запросила зайти. Ніколи б не подумали, що у цій маленькій непривабливій напіврозваленій хатинці є такий скарб. Хазяйка дістала з шафи скриньку, де зберігала переписаний від руки Новий Заповіт і Псалтир, акуратно зшиті в книгу листки із декількох зошитів. Коли не було можливості дістати Євангелію, вона переписувала її в одній богобоязливої бабусі. Це велике щастя, що ми маємо Слово Боже в своїх будинках і можемо дарувати його іншим. Слава Господу за це.

Села Красна Пустинь, Луговське, Калмикіно

Збираючись в чергову подорож, старалися запам'ятати

і Луговське, на пошуки яких ми і вирушили. Глянули на годинник, стрілки якого, не обманюючи, показували, що ми їдемо годину й 20 хвилин, і здивувалися, що не видно села. Запитати не було в кого, дорога порожня. Стали сумніватися: «А чи туди їдемо?» Минула ще година — і на горизонті появилось роздоріжжя і кілька покинутих сараїв. Куди далі їхати? Зупинили машину. Водій показав на сараї і сказав: «Так ось же Пустинь». Ми пішли повз зарості кропиви і вийшли до будиночків, які заховалися за покинутою фермою. Нашій радості не було меж. Це сільце розмістилося на схилі яру, через що непомітне з дороги.

Більша частина людей гостинно поставилася до нас. Запрошували в дім. Один немолодий чоловік, який повернувся з риболовлі, насипав нам пакет свіжої риби і по-

бажав щасливої дороги. Були і такі, хто не приймав Слова, лаялися услід: «Вас підкупили, ви агітатори. Не треба нам ваших подарунків». Сестра, яка стерегла велосипеди, втішила нас Словом Божим.

До наступного села Луговське ми їхали ще годину. Втома пропала, коли почали роздавати книги. Діти і дорослі брали радо. Нас наздогнав трактор і вісім чоловік, які їхали на ньому, простягали руки: «Дайте нам книжки». Коли вони від'їхали, ми почули страшну лайку. П'яна жінка зупинила трактор і, кричучи, відібрала книги, які ми щойно дали. Спостерігаючи здаля, ми не зрозуміли, чому вони віддали їй Євангелії. Підійшовши ближче, розчули її мову: «Це агітатори, роздають книги не нашої віри. Їх треба спалити». Всі спроби напоумити жінку були даремні. Коли хотіли забрати книги, вона полізла битися, їй почала допомагати її подруга. Неподалік зібралася група глядачів. Ми попередили, що ці книги — Слово Боже. Сказали тим, хто віддав книги, і розлюченим жінкам про Бога, про гріх, про спасіння в Христі і вічний осуд. А коли пішли далі, то зустріли неприйняття і відчуженість людей. Ті, хто спостерігав за тим, що відбувалося, відмовилися брати книги. Ми заспівали для них псалом «Любов Христа безмерно велика». Хто говорить «ні», хто сміється, але Бог чекає кожного. Нас мовчки вислухали, та не прийняли вістки спасіння.

Пішли далі по селу — книг ніхто не брав. Перед нами послали дітей, щоб вони попередили всіх жителів не брати їх. Неможливо описати, що відбувалося в наших серцях.

На дорозі ми побачили сім'ю, яка приїхала своєю машиною торгувати продуктами. Підприємець покликав нас до себе, попросив книгу. Він був мусульманином з Калмикіно. Розказав про без-

божність цього села, попередив, щоб ми верталися, ніде не зупинялися, бо ті жінки змогли нас побити. Він запропонував їхати в Калмикіно, а звідти до Сергача на електричці. Попрощавшись, ми поїхали у цьому напрямку. Побачивши нас, на дорогу вибігли дівчатка років 13. Вони розповіли, що всі книги, що ми подарували, люди зібрали і спалили. В їхніх очах були переживання і спрага Слова Божого. Вони попросили дати їм книжок і обіцяли їх берегти і читати. Ми виконали їхнє бажання. Їдучи, молилися, щоб Господь зберіг їх і народився в їхніх серцях.

А коли добралися до Калмикіно, вирішили ризикнути і тут проповідувати Слово

Боже. Це татарське село, тут є мечеті. Якщо росіяни так поведися, то чи приймуть татари? У нас було два пакунки Нових Заповітів, але знали з досвіду, що мусульмани не беруть книг з хрестом. «Книг життя» в нас залишилося з десяток. Вирішили роздати, що мали, і з тремтінням підійшли до перших залізних воріт. Там приємна бабуса подякувала нам іменем Бога. Після цього схвалення ми почали сміливо стукати в ворота будинків. Скрізь приймали книги і дуже добродушно поставилися до нас.

Коли під'їжджали велосипедами до залізничної станції, наш знайомий підприємець з жінкою повертався з Луговського. Вони запросили нас на

вечерю. Потім провели на електричку, допомогли занести велосипеди у вагон. Нові Заповіти, які ще у нас залишилися, ми роздали людям у поїзді.

А повернувшись додому, дякували Богу за Його охорону над нами, за людей, які приймали Слово Боже. Просили милості до тих, хто відкинув Благую Вістку. Потім сиділи на кухні, чистили рибу, яку нам подарували в Красній Пустині, і розповідали братам і сестрам про поїздку. Згадали вірш: «Він зробив нас ловцями людей». Так, невод спасіння закинутий. Що він витягне — покаже час.

*Нижньогородська область,
Сергачський район*

Покарати не можна помилувати

Трьох пакистанських християн, яких звинувачували у блюзнірстві (шаріатське законодавство передбачує смертну кару за такий злочин), виправдали в суді. Вони були арештовані три місяці тому за звинуваченнями в блюзнірських висловлюваннях про пророка Мухамеда. 25 січня Верховний суд Лахора виправдав усіх трьох у зв'язку з відсутністю доказів вини і постановив негайно випустити їх з-під варти.

У 1998 році трьох християн звинуватили у занецищенні Корану та зневажливих словах про пророка Мухамеда. Справа була заведена за заявою їхнього сусіда, який нібито то знайшов біля свого будинку порвані аркуші Корану з блюзнірськими надписами. Він заявив у поліції, що підозрює у цьому своїх сусідів. Після довгого слідства суд постановив, що у зв'язку з повною відсутністю яких-небудь доказів заяву сусіда вважати сфабрикованою, а сам він відповідатиме за наклеп.

На даний час в одній з тюрем Пакистану перебувають двоє молодих протестантів — Халід і Насир Масіхі, — арештовані 11 січня за звинуваченнями в прозелітизмі: молоді люди давали своїм знайомим християнську літературу та відеокасети з фільмом «Ісус».

А от справа турецького християнина 32-річного Кемалю Тимура ще чекає своєї розв'язки: його звинувачують у тому ж, що й трьох пакистанських християн — за зневагу «святих книг, пророків та релігійних цінностей». Процес, який спочатку мав відбутися 30 січня, перенесений на 27 березня, бо особи, що подали скаргу на Тимура, не з'явилися в суд.

Зі свого боку, молодий християнин зміг виспустити із словом захисту, заявивши, що він ніколи не висловлювався зневажливо про ісламські цінності. Розповсюджуючи екземпляри Нового Завіту, Тимур, за його власними словами, ніколи не вступав у суперечки про віру. Якщо люди самі проявляли цікавість до християнства, він погоджувався відповісти на запитання.

Абсолютна більшість 64-мільйонного населення Туреччини сповідує іслам. Християн у цій країні близько 0,2 %. Конституція країни проголошує відокремлення релігії від держави і свободу віросповідання та богослужінь. Разом з тим турецькі закони забороняють прозелітизм, тобто перехід від однієї релігії в іншу. В минулому році в Туреччині вже були випадки поганого поводження з християнами: двох протестантів також звинуватили у зневазі ісламської релігії. Обоє виправдали, коли суд встановив, що звинувачення сфабриковані місцевою поліцією.

**Якщо ти, прямуючи до якоїсь мети, почнеш зупинятися в дорозі,
щоб кидати камінням на кожну собаку, яка гавкає на тебе,
ти ніколи не дійдеш до неї.**

Федір ДОСТОЄВСЬКИЙ

ЧАС СТАНОВЛЕННЯ

16 грудня 2000 року в приміщенні миргородської церкви ХВЕ відбулася річна звітна конференція церков Полтавської області. На ній були присутні близько 60 братів — представників церков області.

На сьогодні в області зареєстровано 15 церков, які нараховують більше 500 членів. Сім церков мають молитовні будинки. Близько 100 дітей займаються в 7 недільних школах. Є поки що один хор — у Миргороді. Започатковується молодіжне служіння. Вперше в області зареєстрована газета нашого братства «Жива надія». Таку інформацію надав присутнім єпископ церков ХВЕ області Степан Павлусь.

Михайло Паночко, виступаючи перед делегатами, поділився інформацією про те, що тепер наше братство в кожній області має церкви — всього 1250 церков. Це не просто цифра, за нею стоять спасенні душі. «Наша мета, щоб люди вірою прищеплювалися до правдивої Виноградини, якою є Ісус Христос, щоб Україна духовно відроджувалася. Духовність не в золотих куполах і правда не на боці більшості, а в тих, хто живе по Слову Божому! За десятиліття атеїзму люди загубили віру в Живого Бога. Який результат? На сьогодні одних алкоголиків 4 мільйони! Я задаю питання керівникам країни: «Назвіть хоча б одну країну, в якій домінують церкви ХВЕ, і щоб там була економічна криза?» — «А ми й не думали над цим», — відповідають. То сьогодні Бог дає час подумати». Голова Союзу також наголосив на тому, щоб наші церкви більше турбувалися про дітей, виховували нове покоління, яке б не було заражене гріхом. З таких дітей виростуть добрі служителі. Щоб пастори не забували вчити членів церкви про матеріальне служіння. Без цього духовна праця не матиме успіху.

Перед делегатами конфе-

ренції виступив Микола Синюк, заступник голови ВСЦ ХВЕ, директор місії «Голос надії». Він зазначив, що наша країна сповнена місіонерським духом — духом Ісуса Христа та апостолів. Він наголосив, що ми представляємо авторитет Христа на землі, «у всьому являємо себе, як служителі Божі» (2Кор. 6: 4). Головною рисою служителя Христа є терпіння. Людина, яка не має терпіння, свариться, рветься до бійки.

Василь Онопенко, народний депутат України, який також був присутній на конференції, продовжив думку Миколи Синюка. Він зауважив, що багато депутатів Верховної Ради не мають терпіння. Чи роблять щось корисне — невідомо, а от сваряться добре. Серед християн — чудова атмосфера, не така, як у Верховній Раді. Це як два протилежні полюси. «За специфікою своєї праці я об'їздив півсвіту і бачу, що там, де люди тягнуться до Бога, економіка йде на покращання. Я мрію про те, щоб у Верховній Раді була фракція з тридцяти християн, як у провідних країнах світу, — сказав народний депутат. — Мені прикро, що є чиновники, які дивляться лише вниз, в корито, що їм підсипають, які пільги, а в небо не піднімають голови. Де знайти людей богобоязливих, щоб поста-

вити до влади? Тільки такі люди спроможні справедливо керувати. Так радить вчинити Біблія (Вихід 18:21)». Найголовніше, на чому наголошував Василь Онопенко, це те, що він прийшов до віри в Господа. Рішучим кроком віри було те, що він разом із дружиною прийняв Завіт з Богом через святе водне хрещення з повним зануренням, як написано в Євангелії. Депутат має реальні плани на майбутнє для значного покращання життя українського народу, з якими поділився з братами. Але здійснити їх допоможе тільки Бог та наша молитва.

Почесним гостем конференції був також євангеліст з Америки (штат Вашингтон) брат Сергій Мирончук. Сергій Мирончук емігрував до Америки 12 років тому, і зараз він у великому захопленні від побаченого в Україні. Він переконаний, що тепер, коли Бог відкрив двері для проповіді Євангелії, нам потрібно скористатися цією чудовою нагодою.

Учасники конференції висловили упевненість що, якщо Бог продовжить наше життя, то на наступній конференції ми порадіємо багатьом новим душам, які прийдуть до пізнання правди Божої.

Геннадій Андросов

На фото: Делегати та гості конференції. Сидять, зліва направо: Сергій Мирончук, Василь Онопенко, Михайло Паночко, Микола Синюк, Степан Павлусь, Геннадій Андросов, Володимир Бобик.

Віктор Іванович БЕЛИХ 6.04.1925 - 25.02.2001

25 лютого 2001 року перестало битися серце невтомного Божого служителя, начальствующого єпископа Об'єднаної церкви християн віри євангельської країн СНГ та Балтії Віктора Белих. Це служіння він ніс протягом останнього десятиліття.

Віктор Іванович Белих народився 6 квітня 1925 року в м. Золотоноша Черкаської області. Водне хрещення по вірі прийняв літом 1945 року. У цьому ж році був хрещений Духом Святим і після утворення у 1943 році Золотоношської церкви ХВЄ, став її членом. Ця церква увійшла у Союз церков ХВЄ (під керівництвом Г. Понурко). У березні 1948 року, на той час рукопокладений на

служіння благовісника, Віктор Белих взяв участь у підпільному з'їзді служителів ХВЄ в Дніпродзержинську, після якого всіх його учасників арештували. В. Белих отримав за це 8 років ув'язнення. Покарання за «антирадянську діяльність» відбував у таборі м. Інта (Комі край). Після звільнення у церкві ХВЄ м. Інти рукопокладений на пресвітерське служіння єпископом А.І. Бідашем.

Восени 1956 року Віктор Іванович був рукопокладений на єпископське служіння єпископом А. Бідашем та І. Воробцем у м. Чернівці. Працював у керівництві Союзу церков ХВЄ, які не ввійшли у ВРЄХБ чи пізніше вийшли із ВРЄХБ. Восени 1958 року В.І. Белих був арештований і після суду в травні 1959 року відправлений у заслання в м. Воркуту, пізніше — у мордовські табори. В 1976 році, після звільнення, Віктор Іванович поселяється у м. Дубоссари (Молдавська республіка) і продовжив працю в правлінні Союзу церков ХВЄ. Загалом єпископ В. Белих провів у засланні 25 років.

До кінця 80-х років церква ХВЄ, незважаючи на нелегальний стан, зростала у Божій благодаті. Свобода, що прийшла, відкрила у русі ХВЄ внутрішні протиріччя, які виявилися у психології віруючих, що пережили нелюдські репресії. Тому частина церков вирішила навіть при демократичному законодавстві залишитися незареєстрованими.

13-17 травня 1992 року у Москві сталася важлива подія — проголошена єдність нереєстрованого братства, були зняті протиріччя, що траплялися в регіонах. А 1-2 квітня цього ж року там же відбувся Перший з'їзд церков ХВЄ. На ньому було погоджено дати назву союзу: «Об'єднана Церква Християн Віри Євангельської». Начальствующим єпископом ОЦ ХВЄ вибрано Віктора Белих, заступником — єпископа Івана Федотова. На жаль, на 75 році життя служитель Божий закінчив свою нелегку працю.

Секретаріат Об'єднаної церкви християн віри євангельської країн СНГ та Балтії

Найбільше християн у Китаї

За даними Служби Перепису Населення США на 31 грудня 2000 року кількість населення всього світу складає трохи менше ніж 6,12 млрд. 63 % населення, 3,8 млрд — молодь до 34 років. Найпоширеніша мова — англійська.

Сьогодні у світі нараховується 680 млн християн (11,1 %) — тих, хто вирішив особисто звернутися до Христа та йти за Ним. Щороку ця кількість збільшується на 7 %, тоді як в середовищі послідовників ісламу щорічний приріст становить 2,6 %. За даними дослідників найшвидше ростуть

домашні церкви. За ними йдуть підпільні церкви, молодіжні, осередкові, національні.

Із 1,26 млрд жителів Китаю близько 120 млн (близько 10 %) — християни. Таким чином, найбільше християн проживає в Китаї. Точну кількість визначити важко, тому що в Китаї існують в основному підпільні церкви.

Християнський дослідник Патрик Джонсон встановив, що від 75 до 85 % населення землі хоч раз чули блага вістки. Це значить, що 8 чоловік із 10 чули про Христа.

За матеріалами із Internet.

*Синів Собі виховав й викохав Я, а вони
зняли бунт проти Мене!
Ісаї 1:2*

Бунт. Маленьке, але містке слово. Воно ввібрало в себе безліч жаклих катастроф — і всесвітнього масштабу, і земного, і державного, і соціального, і сімейного, і особистого. Саме з бунту почалася історія гріха — з бунту там, на небесах, коли найкращий, наймудріший з архангелів протиставив себе Богові. З бунту в Едемі почалися людські випробування, з бунту Адама і Єви, коли вони впали в непослух. Через бунт занепадали держави і гинули нації, через бунт руйнувалися сім'ї, нівечилися душі. Усе горе — через бунт. То що ж таке бунт? З чим його порівнюємо?

Бунт — це щось на подібну вибуху бомби з усіма його наслідками. О, скільки цих бомб. Найрізноманітніших розмірів і руйнівної сили. Бо справді, хіба можна порівняти невдоволення Маріам своїм братом Мойсеєм, коли він узяв собі за жінку ефіопку, з наріканням ізраїльтян на того ж самого Мойсея, що він їх позбавив єгипетського м'яса, часнику і цибулі. А це нарікання ніщо в порівнянні із зневагою десяти вивіду-

вачів, а разом із ними всього ізраїльського народу завоювати Ханаан. Зневага також може здатися дрібничкою, якщо її порівняти з відкритим непослухом Корея і Датана. А цей непослух просто ніщо з відреченням від живого Бога та наступним ідолопоклонством ізраїльтян, коли вони зробили собі золотого тельця в час відсутності Мойсея. Отакі вони, ці бомбочки бунту — невдоволення, нарікання, зневага, непослух і відречення. Вибух кожної з них має силу, відповідну їхній величині. Особливо жакливі руїни залишає після себе остання, щось схоже до вибуху атомної. А якщо зауважити, що після детонації кожної з цих бомб обриваються стосунки з Богом, а душа — вінець Божого творіння — стає справжнім румовищем — робиться страшно.

До того ж, коли вибухне одна з них, поблизу вибухають інші — утворюється ніби ланцюг вибухів справді нищівної сили. Бо ж Маріам у її невдоволенні проти брата підтримав Аарон, і більше ніж ймовірно — їхнє близьке оточення; а ті десятеро вивіду-

вачів, що ходили в землю Ханаанську, підірвали зневірою увесь народ ізраїльський; Корея, Датан і Авирон викликали свою хвилю вибухів страшної сили, яка знищила і тих, хто її викликав, і тих, хто стояв поблизу неї.

Благо, що Господь у випадку з Маріам вчасно погасив полум'я вибуху, докоривши їй і покаравши на сім днів проказою, а то б воно поширилося неймовірно — і почали вибухати бомби щораз більші. Це і є одна з закономірностей — наростання вибуху, і якщо не попередити маленький — буде великий. Саме з маленького, з бунту невдоволення, почався бунт відречення ізраїльського народу, який закінчився їхнім неприйняттям Месії Ісуса і повним розпорошенням по всій землі.

Вибухи, вибухи. А що спричинило отой перший, який тягне за собою інші? Що є детонатором бунту? О, це зовсім маленькі, на перший погляд, незначні штучки, які ми часто перекидаємо з кишені в кишеню, навіть не усвідомлюючи, що може статися. Тому треба бути уважними. І ні гордості, ні заздрості, ні жадібності — нічого з того, що нам пропонує пожадливість тіла, пожадливість очей і пиха життєва, не носимо з собою задля уникнення катастрофи. А якщо дещо з цього уже в нас є — то, не роздумуючи, викиньмо.

Погляньмо на своє життя. Скільки отих маленьких і великих бомбочок бунту вибухало в нас. Скільки ми бунтували наріканням, непослухом і ще чимось іншим. Скільки ми, чоловіки, були невдоволені своїми дружинами, а наші дружини — нами, скільки разів ми ремствували на своє матеріальне, службове чи церковне становище, скільки разів ми обурювалися владою, забуваючи про те, що в усьому воля Бога, і що Господь ставить нас в ті обставини, які нам потрібні, і

дає нам тих царів, яких ми заслуговуємо. А пригадаймо, що тоді робилося в нашій душі — горіло і руйнувалося, як під час справжнього вибуху. Бідна душа, яка піддається такому бомбуванню постійно. Вона пошматована і обвуглена — і якщо не зупинити це самознищення і не розпочати повільну і клопітку відбудову разом з Господом — то буде повна руйнація.

Погляньмо на наше суспільство. Воно наскрізь бунтівне. Бунт в'ївся аж до самих його кісток. Воно стало величезним складом бомб, які вибухають то в одному його кутку, то в іншому, і тільки якимось дивом весь цей склад ще не злетів у повітря. Ми, звичайно, знаємо, що це диво — милосердя Боже. Та інколи, щоб навчити немудрого, дозволяють йому робити те, що він хоче. Так і Господь колись перестане рятувати світ-самовбивцю.

О, наше суспільство навіть придумало назву для своїх аж надто руйнівних бомб. Такі з них, як емансипація, революція, атеїзм, гуманізм, колись вибухнувши, тепер продовжують свою руйнівну роботу.

Емансипація була кинута на сім'ю. Визволена жінка захотіла бути як чоловік. Це ж для неї, емансипованої, несправедливо, що він їй голова. А чому не вона ота голова? В крайньому разі, нехай буде дві голови на одному тубі. Але ж це не природно — і розлітається сім'я в різні боки за осколками тієї бомби, які ранять кожного її члена.

Революцію кинуту на основу держави. Від неї постраждало багато народів. Не раз їхні державні утворення від вибуху давали тріщини, а потім падали, як підірваний будинок, здійснюючи величезну куряву людських страждань.

Атеїзм кинуту на душу людини, щоб замулити в ній чисті живі джерела, що поять

її радістю спілкування зі своїм Творцем, щоб загасити в ній світло любові і кинути в темряву невідання і богоборства.

А гуманізм — це бомба універсальної дії. Нею можна знищити і сім'ю, і державу, і душу. А яка вона приваблива ззовні. Ніби яблуко з щирого золота. Але в ньому вибухівка. Золоті осколки цього яблука вбивають ненароджених дітей ради здоров'я матері, дідусів і калік, щоб вони не страждали, сім'ї ради рівності обох статей, нації ради майбутнього щастя усього людства. І ще багато-багато «людинолюбних» вбивств.

Бунт за бунтом. І кожен з них, маленький чи великий, — в своїй суті проти Бога. Та даремно «племена бунтують, а народи задумують марне», «земні царі повстають і князі нараджуються разом на Господа та на Його Помазанця», бо «Той, Хто на небесах пробуває — посміється, Владика їх висміє... в Своїм гніві промовить до них і настрашить їх...» (Псалос 2). Вже близько час Його приходу і відплати за наші вчинки. «Борони нас, Боже, бунтуватися нам проти Господа і відвертатися сьогодні від Господа» (І.Н. 22:29).

Василь МАРТИНЮК

«Велике доручення» на Полтавщині

Напередодні Новорічних та Різдвяних свят на Полтавщину вже вдруге приїхала група християнської молоді зі словянської місіонерської церкви «Віфанія» (місто Сакраменто, Каліфорнія, США). Наш кореспондент узяв коротеньке інтерв'ю у керівника групи Степана Скоця.

— Будь ласка, розкажіть про мету вашого приїзду.

— Цього разу ми приїхали на три місяці, щоб допомогти місцевим церквам організувати Новорічні та Різдвяні свята, а також щоб допомогти дітям-сиротам і малозабезпеченим сім'ям. Зокрема, ми вже були в міськвиконкомі Полтави. Нас люб'язно зустріли. За списками, які надали нам працівники міськвиконкому, ми зібрали батьків та дітей.

Під час подібних зустрічей ми, як правило, співаємо одну-дві пісні, виголошуємо коротеньку проповідь про Ісуса Христа і вручаємо подарунки. Зауважу, наша мета не просто нагодувати ту чи іншу людину, а насамперед — донести людям спасаючу євангельську вістку, наштовхнути людину на думки про вічність, про сенс земного буття.

Гаряче бажання керівників нашої місії, нашого служіння, яке називається «Велике доручення», — підняти дух емігрантів-слов'ян, особливо молоді, для євангелізації України.

Емігранти сьогодні охоче жертвують на бідних, сиріт. Але я знаю, окрім суто матеріальної допомоги, наша мета — відкривати нові церкви на Полтавщині та по всій Україні. Надалі ми плануємо готувати й посилати для цього в Україну євангелізаційні групи терміном на півроку та рік.

На фото (зліва направо): Степан Павлусь — єпископ церков ХВС Полтавщини, Геннадій Андросов — наш кореспондент, Степан Скоць.

Країна духовного пробудження

На запрошення президента Асамблеї Божої Бразилії Жозе Веллінгтона мені довелося відвідати чудову вічнозелену країну Південної Америки — Бразилію. Це мій перший візит у цю країну і моє перше ознайомлення з життям Асамблеї Божої Бразилії.

Зупинився в столиці країни — місті Бразиліа, де відбувалася 35-а пасторська конференція, яка збирається один раз на два роки. Особливістю цього річної конференції було те, що на ній відзначався ювілей — 90 років з дня утворення Асамблеї Божої Бразилії. Рівно 90 років тому, в 1911 році, двоє місіо-

Михайло Паночко та Жозе Веллінгтон

нерів зі Швеції приїхали сюди зі святою Євангелією у серці і в руках. хня праця увінчалась надзвичайним успіхом. Бог рясно поливав і зро-

шував посіяне Слово — і на сьогодні в Асамблеї Божій налічується біля 20 мільйонів членів, які живуть у 26 штатах Бразилії. А всього у цій країні є близько 36 мільйонів п'ятидесятих тисяч.

На конференції, що проходила чотирі дні, були присутні біля 3 тисяч старших пасторів і біля 20 тисяч делегатів. Хор, більше як 1000 чоловік, прославляв Царя Царів. Мені, як представнику України, теж надали слово (перекладав місіонер Павло Ширайнер, який трудиться в Україні, в Маріуполі). Я мав можливість розповісти про життя нашого братства в Україні, згадав нелегкий його шлях в мину-

Серед бразильських друзів, справа — місіонер Павло Ширайнер

лому. Зараз Асамблея Божа Бразилії фінансово підтримує понад 20 служителів нашого братства, в Україні працюють три сім'ї місіонерів. Бразильські брати прийняли рішення розширити співпрацю із Союзом ХВЄ України.

Бог допоміг відвідати п'ять великих міст Бразилії: Сан-Пауло (приблизно 20 млн. жителів), Ріо-де-Жанейро (7 млн.), Белу-Орізонті (8 млн.), Вікторію (1 млн. 200 тис.). 78 біблійних інститутів готують кадри для

Асамблеї Божої Бразилії. Працює велика друкарня, вийшло більше 80 різних богословських видань. Місіонери працюють у багатьох країнах світу. Гарна країна і привітні люди, але дуже жарко й іноді хочеться нашої холодної зими. В одному місті Сан-Пауло існує більше тисячі церков. Майже всі церкви мають свої молитовні дома, музичні групи, хори (молодіжні, дитячі, дорослі). Мені довелося відвідати більше як 22 церкви — і всюди я бачив багато-

людні богослужіння. Президент АББ Жозе Веллінгтон висловив бажання особисто відвідати Україну з 8 по 15 червня.

Ми віримо, що співпраця з Асамблеєю Божою Бразилії розшириться на Славу Божу і на збудову нашого братства. Багато братів-служителів і сестер обіцяли, що будуть молитися за Україну, а це найбільший дарунок для нас.

Що ж, чекаймо гостей!

Михайло Паночко

події хроніка новини події хроніка новини

◆ 3-4 січня у Києві відбулася нарада Міжнародної Асамблеї ХВЄ, а також місіонерів і відповідальних в країнах СНД з Асамблей Божих США. Тема засідання була: «Освіта на сучасному етапі і пропозиції щодо її реформування».

◆ 3 січня відбулося засідання Комітету Міжнародної Асамблеї ХВЄ під головуванням єпископа Білорусі С.С. Хомича та його заступника єпископа Молдови В. П. Павловського, на якому керівники Союзів дали інформацію про життя братства у своїх країнах. Була досягнута домовленість про загальну зустріч членів комітетів Союзів ХВЄ країн СНД, що входять у Міжнародну Асамблею ХВЄ. Ця зустріч запланована на 21-24 травня 2001 року в Мінську.

◆ 9 січня голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко, на запрошення керівництва Української православної церкви Київського патріархату, взяв участь у Соборі УПЦ КП.

◆ 15 лютого в Євангельській теологічній Семінарії (м. Київ) відбулося засідання її адміністративної ради, яку очолює президент семінарії Френк Мартін.

◆ 19 лютого канцелярію Союзу ХВЄ відвідали члени братської рада церкви ХВЄ м. Звенигородка Черкаської області, які розповіла про проблеми, що виникли в їхній церкві, і подали заяву про вступ до ВСЦ ХВЄП.

◆ 20 лютого відбулося засідання Правління Союзу ХВЄП, на якому голова Союзу дав звіт про працю протягом двох місяців 2001 року, а також розповів про зустріч з керівництвом Асамблей Божих Бразилії. Було прийнято рішення про проведення річної пастирської конференції ВСЦ ХВЄП

18-20 квітня в м. Києві, а не в м. Дніпропетровську, як планувалося раніше. Також було розглянуто заяви від церкви м. Звенигородка та церкви м. Ватутіно про вступ і вирішено прийняти ці дві церкви до складу ВСЦ ХВЄП.

◆ 21 лютого відбулося засідання Комітету ВСЦ ХВЄ, на якому було наголошено, щоб більш ефективно працювали старші пресвітери, рекомендовано їм краще опікуватися церквами ХВЄ, які утворені на території їхніх областей. Вперше було заслухано інформацію єпископа В.М. Боечка, церква якого ввійшла до складу Союзу.

◆ 23 лютого М.С.Паночко мав зустріч з Бернардом Кокером — директором «Інтернаціональної допомоги» (Англія), яка щорічно допомагає в оздоровленні дітей України та Білорусі. Під час дружньої відкритої розмови брат Бернард висловив велике бажання і далі допомагати хворим та знедоленим дітям.

◆ 24 лютого у м. Ніжині відбулася звітна конференція Об'єднання церков ХВЄ Чернігівської обл. Старший пресвітер церков ХВЄ області Степан Григорович Федько розповів про успіхи і проблеми церков Чернігівщини. На сьогодні тут є 17 церков ХВЄ, є і можливості для відкриття ще до десятка нових церков. ЧЕРНІГІВЩИНА ЧЕКАЄ РОБІТНИКІВ!

◆ 1 березня канцелярію Союзу ХВЄ відвідав народний депутат В.Г. Шушкевич. Під час розмови була проаналізована ситуація в нашій країні, підняте питання про нагальну потребу всім церквам підняти свій голос в молитві за долю нашого краю, якому може допомогти тільки Бог.

Наші працівники в касетних скандалах *не замішані*

Сьогодні, дорогі читачі, ми хочемо представити вам нашого шановного працівника, який навіть не внесений до наших редакційних списків. Він має безпосереднє відношення до нашої журналістської роботи і без його допомоги ми відчуваємо себе наче без рук. Уже не пригадується, коли і при яких обставинах він прийшов до нас на вірну і довгу службу. Він нас ніколи не підводив, і ми не помилилися, наділивши його всіма гарними епітетами, які потрібні для характеристики добросовісного працівника. А ще коли додати те, що він працює у нас на добровільних засадах і ніякої платні за свою працю не отримує, то це взагалі працівник-золото. Він з нами скрізь — на конференціях, євангелізаціях, зібраннях. Він побував у «високих» кабінетах, в розкішних залах, старих сільських клубах і у приземкуватих стареньких хатинках. Не перерахувати, скільки він вислухав проповідей, свідчень, сповідей і різноманітних історій. Слухав уважно і все старанно запам'ятовував. Коли, бувало, нас зраджувала власна пам'ять — умить видавав потрібну інформацію. Хто він?

Диктофон.

Так-так, саме він — той потрібний працівник редакції і помічник кожного журналіста, без якого, як то кажуть, і ні туди і ні сюди. Єдине, чим наш шановний працівник не займається, так це підпільною роботою, як його знаменитий колега у першому кабінеті України. Він завжди працює відкрито і його життєве кредо — будь-що, говорити тільки правду, як і належить працівнику християнського видання. Тому ми його і цінімо. Хоча вже за строком служби, та й за віком він заслуговує на відпочинок, та ми не збираємося розлучатися з ним. Він нам ще потрібний, щоб допомогти знайти дорогу правди ще багатьом. Правда, колеги нашого Диктофона за фахом часто не поділяють його методів роботи і полюбують різні скандали, як он той злощасний «касетний».

Нехай залишиться згаданий скандал на совісті його учасників, бо ж якби усі були так само чесні і правдомовні, як і наш добрий працівник, то вірю, що його і всього, що з ним пов'язано, нам можна було б уникнути.

А чи не так буває у нашому житті? Ті здібності, які ми могли б використати на добре, — для користі людям та слави Божої, — ми використовуємо на зло. Можна використати, скажімо, наш язик як для свідчення про Бога, так і для скандалу. А скандали, як правило, народжуються в тих справах, де замішана неправда будь з чийого боку.

«А... всім неправдомовцям, їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою» (Об. 21:8)

Юрій ТРОЦЬ

Молитва Кеплера

Одна з астрономічних праць Кеплера закінчується такою молитвою:
«О, Ти, Хто світлом природи
запалює в нас бажання світла благодаті,
щоб таким чином Ти міг перенести нас у
світло Своєї слави!

Я дякую Тобі, Господь і Творець, що
звеселив мене Своєю творчістю, захопив
ділом рук Своїх. Я звістив про славу діл
Твоїх, тому що мій обмежений дух зміг
охопити їх в безкінечності, людям, які
будуть читати докази їх. Мій розум старався,
скільки міг, досягнути істину шляхом філософії;
але якщо я навчав чогось, що недостойне Тебе, я,
народжений і вигодований у гріху, — навчи мене,
щоб я міг виправити це. Якщо чудовою красою
діл Твоїх я був затягнений в самовпевненість або
шукав власної слави в людей у творенні праці, що
призначена для Твоєї честі, тоді з милості і
благодистини Своєї прости мені й ще подаруй
милість, щоб робота моя ніколи не змогла
принести шкоди, але щоб вона вела
до Твоєї слави і до блага душ».

Йоганн Кеплер (1571-1630) — німецький астроном. Відкрив закони руху планет, заклав основи теорії затемнень.

Куди спішимо?

ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ: На дорогах спиніться та гляньте, і спитайте про давні стежки, де то добра дорога, – то нею ідіть, і знайдете мир для своєї душі!

Єремії 6:16